

ANA URMA

FILE DE JURNAL

-Poezie creștină-

VOLUMUL I

SEMĂNĂTORUL

Editura online - decembrie 2009

FILE DE JURNAL FARA SFARSIT...

Vine o zi când cuvintele singure te caută și se lasă mângâiate de mâna ta, de vorba ta prin rostire sau de gândul din care încolțesc. De teamă să nu le pierzi, să nu le uiți, să nu rămână prăfuite undeva, le aduni cu grijă, le pui aripi și le dai drumul să ajungă la toți cei care, nu pot trăi fără frumosul din ele.

Fiecare filă a jurnalului are o poveste.. și aș vrea să citești ca și cum ar fi ale tale, pentru că ți le dăruiește un om ca și tine, dăruit de Dumnezeu cu iubire, credință, speranță.

Ana Urma

CUVANT ÎNAINTE

UN OM OBIȘNUIT CARE ÎNCĂ VISEAZĂ: ANA URMA

-cronică de întâmpinare- la volumul „File de jurnal”-

Desigur, oricine s-ar putea întreba: oare un om obișnuit, nu mai are dreptul de a visa? Ori, își mai permite astăzi omul obișnuit să viseze?

Ana Urma ne oferă răspunsul: da, are dreptul. Ea dă mărturie: visul nu costă nimic. În schimb, este neprețuit. Cât timp visăm, înseamnă că trăim. Vai de cel căruia i s-au terminat visele!

Autoarea de față, după cum se prezintă, „*un bun creștin*”, „*mamă, soție și bunică*”, mărturisește: „*visul meu este să aleg din tot ce am scris, cele mai frumoase rânduri și să le adun într-o carte*”.

De ce vor oamenii să-și adune gândurile și visele într-o carte?

Ca să rămână, evident.

Să rămână undeva, înscrise. Eventual, în MAREA CARTE A VIEȚII, care se scrie neconținut, chiar și când lumea va înceta să existe.

Un scriitor gălățean, în vârstă de 84 de ani, a debutat anul acesta, în luna mai, cu o plachetă de versuri la care pigulise întreaga viață. Și a rezumat lucrarea sa în câteva cuvinte, pe care mi le-a scris pe pagina de gardă a cărții: „Am vrut să rămână și după mine ceva!”

„*Scrierile mele au venit ca un răspuns la multele întrebări pe care mi le pun. Pentru mine este cel mai ușor mod de a vorbi cu Dumnezeu*”.

Și ce alt dar, mai de preț i-ar putea oferi Ana Urma lui Dumnezeu pentru supremul dar al vieții? Decât prinosul gândului și al cuvântului său, smulse din inimă. Aici nu încap mistificări.

E bine să-ți pui întrebări. Minte cercetătoare a omului și-a pus întotdeauna și a încercat să afle răspuns la marile dileme legate de viață, de naștere, de moarte, de creație. Chiar dacă răspunsul îl găsești doar în clipa supremă, cea din urmă, sau nici atunci, nici măcar atunci...

Marile neliniști au fost generatoare de opere memorabile.

Și apoi, neliniștea este apanajul poezilor și al filosofilor.

Ana Urma nu este poet, cu atât mai puțin filosof. Ana Urma este un om (o femeie) în dialog continuu cu Dumnezeu. Nu-L scapă nici o clipă din ochi și nu-L slăbește cu întrebările.

Are un nume de două ori predestinat. Sacrificiului și Urmei pe care trebuie s-o lase. Așa se înțelege din tot ce face.

Iată un *modus vivendi!*

Trăiești în Dumnezeu, respiri în El, tot ce faci este întru Numele Său, conștient sau nu, așa cum ne îndeamnă și Sfântul Apostol Pavel, ca tot ceea ce facem, să fie în Numele Lui.

Dumnezeu văzut în toate, trăit, respirat, asumat, însușit. În chip omenesc, imperfect. Așa cum ne e dat nouă, oamenilor.

Dialogul Anei Urma cu Divinitatea se desfășoară (cel puțin din partea autoarei), în chip poetic. Și rodul acestor ciudate și stranii experiențe și frământări – sunt creațiile – lipsite de pretenții literare – ci doar trăiri autentice.

Simplitatea și căldura lor le conferă valoare.

Poemele, recent scrise, cuprind o arie largă de teme, de la pasteluri, „*Nostalgii de toamnă*”, „*Pe pragul altei toamne prinosul să îmi las.../ În toamna mea frumoasă cu rod de albe perle/ Trezit de roua rece prin frunzele-ți rebele, / Sub blânda-ți sărutare mi-am scuturat petala / Și-a renăscut izvorul din zestrea sa natală, / Bogat sunt eu în gânduri și dăruit de Domnul, / Smerit să-l văd în toate, El este artizanul / Și-mi plec din nou genunchiul de dorul unei zile, / Când petrecut de toamne voi poposi la stele...*” – la formulări aforistice: „*Recurs la cuvinte....*” „*Uneori rătăcim pe cărările drepte / Si vrem să trăim în vârful de munte, / Necrescuți în urcus, în purtare nerosi/ De scara iubirii ce-o ducem cu noi*”. Dar și teme precum iubirea, Credința, maternitatea, natura.

Raportarea autoarei la Cuvânt este, îndeobște, aidoma oricărui creator, care este legat ombilical de acest instrument – al doilea sistem de semnalizare, dat omului pentru a-l diferenția de alte specii viețuitoare.

Pentru Ana Urma, cea care și-a adunat hrană din cuvânt, nu mai e nici o îndoială că: „*Uităm că suntem locuiți de cuvânt,/ Cu limbă de clopot ne sună în minte*” . Forța cuvântului e atât de mare încât: „*Și-azul alintă sau colții-i împlântă, / Suntem creatorii cuvintelor grele*” – iar poetului, ce altceva îi rămâne de făcut decât: „*Un nume le dăm, nencurcăm în ele / Și-încă respirăm ...ne mirăm în treacăt / De-a lor greutate , răpuși n-am căzut. / Pe roată le tragem, punem pioaneze,/ Ne batem cu ele, fără să conteze / Înțelesul lor, la tarabă este de vânzare,/ Negustori cu carul, marfă oarecare.../ Și-apoi, ne mirăm că n-avem putere, / Hrana e amară, litere stinghere, / N-am ales neghina de bobul de grâu, /*

De tresar străbunii în lanul pustiu,/ Cu florile rupte, cu spini în cununi,/ Curg tăcerii lacrimi adunate-n pumni.” („Recurs la cuvinte”)

Creștinul, și în chip deosebit Poetul, cel care se rostește pe sine prin Cuvânt, are o responsabilitate imensă în această (Co)participare la Creație, de aceea, autoarea subliniază: *„Ai grijă copile când-napoi primești/ Hrană din cuvinte ... să nu te rănești!”* („Recurs la cuvinte”)

Cu nici un chip Cuvântul adevărat și pur nu trebuie vândut, înstrăinat, distrus, conform adevărului biblic: *„Căci din cuvintele tale vei fi mântuit și din cuvintele tale vei fi osândit”*.

În aceste ultime versuri este subliniat și un alt aspect, anume, acela că, tot ceea ce dăruiești, vei primi în schimb înmulțit și îmbunătățit, conform Legii de aur a creștinismului: *„Cu măsura cu care măsoară, cu aceea și se va măsura”*.

Fără lumina christică, acest Cuvânt e nefolositor precum un lucru vechi care trebuie aruncat. Doar Cuvântul iluminat de Duhul lui Dumnezeu e capabil să ilumineze sufletul. Și iată cum transpune poetic această idee Ana Urma:

„Când cerul darnic mi-a revărsat lumina,/ A visurilor aripi sub tâmpilele-mi albite, / Nestăvilite-n zbatere și fără de hodină,/ Deschis-au o fereastră luminii infinite. / Și a pătruns în suflet o armonie mută, / Care-mi adapă cântul ca apa pe o floare,/ Și firea o-ngenunche, supusă și tăcută,/ Pe-altarul închinării cel fără de hotare.” („Va dăinui”)

Există, fără îndoială ceva sublim și inefabil în gândul Anei Urma și cred că este vorba de acea *„armonie mută”* – care-i hrănește și-i adapă creația precum apa adapă florile, și supusă acestei contemplații mute, autoarea spune:

„Robit visării și contemplații mute,/ Mă las purtat pe-a visului aripe / Și-nchin smerit în fața strălucirii Sale, / Pe-altarele credinței al neputinței șarpe. / Purtat-adânc închisă cu tainice zăvoare,/ Statornica iubire în piept ce mi s-a pus,/ Îmi luminează calea în ruga-mi arzătoare, / Căci foc cu foc aprinsu-mi-a Iisus!” („Va dăinui”)

Iată că în ultimul vers autoarea deconspiră sursa acestei stări de inefabilă grație, când plutește pe aripile visului, iluminată de focul aprins în suflet de Mântuitor.

În retortele sufletești, alchimia produsă de lumina christică va produce *„un strop de apă vie”*.

E adevărat, în *„cămara ascunsă”* – se găsesc toate visele, *„lăuntrice zboruri cu-aripe în piept”*, iar omul trebuie să lase ferestrele deschise pentru îngerii care vin încărcăți cu *„flori de lumină”*: *„Din amfore pline parfumul ne varsă,/ Ne vindecă rănile zidite în noi,/ Cu mâinile goale revenim spre acasă / Și lutul adamic se-ntoarce `napoi.” („Din tot ce triumfă”)*

Lecția cea mai importantă a vieții e dată – fără doar și poate de natură – creația lui Dumnezeu care ne învață ea însăși cum să trăim și, mai ales, cum să murim, pentru că, din tot ce suntem, încredințăm țărâni doar un bob stropit cu iubire. *„Natura întreagă, o*

necuprinsă carte, / Ne-nvăță și moartea a ști.../ Din tot ce triumfă o clipă-n natură,/ Rămâne dar brazdei un bob, o sămânță... / Din trestii firave cu-aripe de ceară,/ Doar gândul iubirii la cer se înalță.” („Din tot ce triumfă”).

Anad Urma are meritul incontestabil de a limpezi lucrurile neclare și tulburi, de a netezi cărările întortocheate și a ne scoate la lumină, de a desluși ceea ce este de neînțeles, cu o simplitate hărăzită doar „celor curați în spirit” – celor care vor moșteni pământul.

Ea este fericita beneficiară a bogățiilor spirituale și a fericirilor de pe munte. Despre ea, gânditorul și filozoful român Petre Țuțea ar spune că e mai importantă în ochii lui Dumnezeu decât un filosof, identificând-o cu o femeie îngenunchată la icoană care se roagă cu lacrimi fierbinți Creatorului și care este ascultată cu luare aminte și i se face după credință.

Nici un univers poetic cu zeci de metafore și alte figuri de stil nu poate fi mai înălțător decât aceste îndemnuri simple, rostite cu inima și nu cu buzele: „Cum stele căzute rup cerului bolta,/ Tu, om trecător pe pământ trăitor,/ Adună în suflet iubirea cea sfântă, / Că-n rest, până si ...stelele mor.” („Din tot ce triumfă”)

Pornită în căutarea amintirii, pe lungul drum al zilei și al nopții, poeta, care vrea să rupă „din curcubeu culoarea” , colindă cu ochii minții meleagurile dragi, odinioară părăsite ale nașterii și copilăriei, și, însoțindu-se cu iubirea divină, recunoaște smerită că: „M-ai hrănit ca lumina pe grâne,/ Și podoabă-n gândire mi-ai pus.../ De-ar fi să mă-nalți pân` la stele,/ Găsi-voi un loc genunchii să plec,/ Și ascuns de rouă-n petalele grele,/ Înflorit de iubire, crinul alb să-ți aduc...” („Dragoste divină”) De remarcat, smerenia înălțătoare cu care poeta se adresează Divinității.

Este un limbaj specific sfinților care trăiau în sfântă familiaritate cu Dumnezeu și totodată i se adresau cu reverență maximă, socotindu-se nevrednici de un asemenea mare har.

În poemul „Flori de gând” – poeta își exprimă profesiunea de credință literară: „Ca o cheie fermecată ce deschide-o mare taină,/ E cuvântul care curge albul foi înnegrind,/ Ca o floare care crește după apă suspinând,/ Dar în suflete rămâne ...un buchet de flori de câmp!/ Când mantia de cuvinte se destramă ca o plasă,/ Ea o vreme cu blândețe ca și coaja pe alună, / Te-a ascuns în miezul dulce și pătrunsă de lumină,/ Prinde-un un fald de poezie, dezvelit sufletul lasă.../ Copt ca miezul în găoace, fagure de miere plin, / Sufletul pe foaia albă se aruncă picurând,/ Sub bruma înțelepciunii, în veșmintele sclipind/ Curg cuvintele bătrâne, într-un cântec de alin./ De-ai tot adunat pelinul din cuvintele amare,/ Tânguinde printre gânduri, prinse-n lațe de liane,/ Frâul liber dă iubirii, rupe-i inimii din strune,/ Până plânsul le slăbește și strânsoarea le mai curmă./ Puse două câte două, pe cuvinte-naripate,/ Urcă treaptă după treaptă înspre pacea cerului/ Ești o stâncă în credință tu zidit în ea rămâi/ Și aprinde rugii rugul cu a inimii bății./ Iar în ruga-ți arzătoare, cu o mângâiere sfântă/ Când Isus te ia în palma-i, din buchetul inimii/

Se desprinde în tăcere floarea liniștii, a păcii/ Și sfârșește în cuvinte ...iară foaia ne cuvântă.”

Tonul elegiac al celor mai multe dintre poeme dă un farmec vetust întregului volum, o dulce nostalgie după vremuri și obiceiuri de altădată.

Precum Solomon dinaintea lui Yahve, Ana Urma, nu-i cere Stăpânului său aur, avuții nenumărate, fală și gloriei deșarte, ci un dram de înțelepciune și:

„De nu-i târziu, mai lasă-mi Doamne, / Să văd un licăr viu al slavei Tale, / Cum strălucește în adâncul meu de om, / Să ard în flăcări pe sfintele-ți altare, / Iar scrumul stins, foc sfânt să ia din nou./ Spre cer să mă înalț ca o săgeată, / Cum val, de val e-mpins s-atingă țărmul,/ Cu Tine deodată din inima descătușată,/ Să zbor pe-aripa-ți și să se moaie lutul,/ Să nu rămâi în vasu-mi închis pe dinăuntru. / Să știe lumea toată că-n vasul meu cu flori,/ Mi-ai înmulțit iubirea cu Harul cel de preț,/ Mi-ai strecurat lumină și scaldă de culori,/ Și-o harfă ruginită, ascunsă într-un colț,/ Tresaltă-n bucurie, ca apa de izvor!/ Toate-au crescut și sparg acuma vasul,/ Afară ca să iasă precum spre slăvi țâșnește,/ Un porumbel ce-n cușcă un timp a fost ținut,/ Deși cu-aripe frânte de-al neputinței clește,/ El zborul său rotat spre ceruri n-a pierdut. / Din foi de psalmi mi-e cântul învechit,/ Ce-a rupt hotarul contemplării mute,/ Iar gândul meu e porumbelul nevăzut,/ Ce zboară-n rugăciuni, înaltul îl străbate / Și mai smerit revine în vasul cel de lut.../ Fii milostiv cu mine, ce folosesc cuvinte/ Și-adun pe-aripa înțelesului mărgăritare,/ Lumina a rămas din focul vremii ce-i trecută,/ Și-un licăr viu din slava Ta tresare,/ Într-un creștin ce-avuse ...o inimă rănită.” („De nu-i târziu”)

Cel puțin neobișnuite sunt aceste cereri și intercesiuni pe care poeta le adresează Celui ce împarte totul tuturor. A cere smerenie, jertfa arderii de tot pe altar, „*lumină și scaldă de culori*”, „*un licăr viu din slava Ta*” și putința de a se înălța pe aripa divină, precum un porumbel se înalță din abisuri, este un lucru rar în epoca noastră, când cei mai mulți cer întemeieri vizibile și pipăibile.

Ana Urma se socotește pe sine un anonim scrib a cărui menire este să transmită cuvinte spre învățătură. Cuvinte care nu-s ale sale. Nu-s moștenire din părinți, nu-s chivernisite și nici cumpărate pe bani, ci, sunt dovada că Dumnezeu a ales-o pentru a-i întocmi lucrarea și a o da mai departe.

Și iată că aceste cuvinte au ajuns la noi și de la noi la alții, astfel că visul Anei este pe jumătate împlinit. Mai rămâne ca toți cei cărora li se adresează să recepteze mesajul pe care ea îl transmite cu propria jertfă, astfel ca să nu-și dezmință numele de ființă jertfelnică pe altarul construcției sacre.

CEZARINA ADAMESCU, Agero

19 septembrie 2009

Pe aripile vremii

*Mă cheamă-n taină toamna pe sfârșite,
Îi răvășește-un vânt hain veșmântul,
Și-n gri tăcut îmbracă tot pământul,
Cersei de rouă rece îi lunecă pe frunte,*

*Mă mângâie în treacăt cu frunza rătăcită,
Pe-altară pururi verde din muguri juruită,
Purtând ascunsă umbra din luminiș frunzos,
Și-o vara ce-i poveste în strugure zemos,*

*De frunza-i călătoare mi-e sufletul atins
Furișă-n amintire un semn de carte pus,
Un galben evantai ce-l înfășor în gânduri,
Cu roșu broderie din sângeriu în rânduri!*

*Mă fac cu frunza una și-o țin atât de strâns,
Că arde mută palma și-albastru ochiul strâns
Din lacrimă de stele cu gust amar, mă scutur
Ca un migdal în floare, căderii să m-alătur...*

*Pe aripile vremii se-nchide toamnei cartea,
Nectar de mângâiere umple-va nou cetatea,
În cupă loc să facă și iernii celei reci,
A vieții noastre plinul pe lungile poteci.*

*Ne-om înfrăți în toamne pe drum înspre apus,
Când facem semnul crucii în rugă de-i ajuns,
Statornic gând pe cale cu dor ținut aprins,
Să și găsim izvorul din care ne-am desprins*

*Și-n toamna pe sfârșite cu frunzele cărunte,
Culege haru-n suflet fără de glas cuvinte
Și-n limba rugăciunii acest cântec închin,
Aceluia ce-n toamne ...ne va găsi veghind.*

18.11.2009

Albastru...

*Pe drumul meu spre neuitare,
Sfielnic îmi preadu privirea,
Adânc albastrului de dinlăuntru,
Și-nvăț supus tăcerii alfabetul.*

*Un nor pribeag ca frunza în cădere,
De-apasă gândul cât doar o părere,
Din tainic bob va răsări un altul,
Ce a `nflori sub roua din Înaltul*

*Și îmi va scrie-n piatra de hotar,
Cu-aripa-I sfântă psalmi de dor,
Să-mi țină pasul devenirii drept,
Tot căutând să fiu mai înțelept,*

*S-adun podoaba cuvintelor divine,
Din straiul alb al vechilor poeme
Gătită arma rugăciunii ca un nimb,
Să cuceresc, un ultim pisc s-ating...*

*Înrourat e cântul în notele de slavă,
Umila bucurie pe strune striga: Ava!
Iar versul împletit cu-astrala rugă,
Albastru fi-va când cerul o să plângă,*

*Ca un străjer în lan de in sălbatic,
Păzi-voi pietrei scrisul singuratic,
O mână nevăzută zarea mi-a deschide,
Luminii să ridice o ultimă hlamidă*

*Și-atuncea când voi fi învățat destul,
Din vechi tipar luat cu împrumutul,
Va răsări sublim din fostele cuvinte
Albastru iris ...de Tine să asculte!*

09.11.2009

...adăpostul divin

Faur octombrie în liniștea toamnei,
Amprenta ruginii în galben împlântă,
Și-un sâmbur de jale-n ecoul poemei,
Suspină surprins de o frunza uscată...

În liniștea toamnei triumfă mișcarea,
Cu cerul se leagă în tainice puncte,
Natura smerită își schimbă culoarea,
Din galben de miere în rani ruginite,

Cu frunza mai rară ce vântul o bate,
Din visul de-o vară, pădurea trezită
Dezbracă veșmântul din ramuri boltite
Și-așteaptă să poarte cununa albită...

E lecția vieții de ceruri trimisă,
Parfum de sfârșit cu ultimă boare,
Căderea mai lină e parcă surprinsă
De somnul cel dulce numit resemnare.

Mi-e dragă și iarna și vara și toamna,
Mi-au fost deseori adăpostul de dor,
În ele mi-e caldul și dulcea fântână,
Ce apa tot vie o ține în tainic izvor!

Din toate mi-adun bucuria-n secunde,
În sufletul plin condeiul iubirii alege,
Mă-nvață și-n tabla scăderii a crede,
O pagina scrie când alta-i premerge.

Prin toamne și ierni, în vară trecând
De când am pășit pe pământ umil peregrin,
În toate cuvânt ziditor m-am găsit căutând
Și-așa am aflat la Acel ce întâi m-a iubit,
...adăpostul divin

20.10.2009

Fiecare toamnă

*Rămasă în gânduri mi-e prietenă toamna,
Ce-n verdele verii culoarea-și pictează
Închisă-n parfum stacojiu de castană,
Sau zâmbet șagalnic din firul de frunză,*

*Cu ziua mai scurtă sedusă în soare apune,
Lumină și umbră cuprinse în galben odăjdii,
O mie de gânduri înnoadă nostalgic în mine,
Să`nalțe din lina-i cădere o scară nădejzii.*

*Fiecare toamnă m-aduce, de pământ aproape,
Din surâs de dalii și miros de mere coapte,
Să adun din nou dorințe pe a dorului aripe,
Să le prind în rugul rugii de un colț de stea!*

*În nopți și în zile de-o seama cu toamna
Ce am cunoscut, deșirând iubire fir cu fir,
Prins-am frumusețea fiecarui om ca stema,
Chiar pe lunga-mi haină, floare la rever!*

*Învelit de soare și de stele, de nouri, de ploii,
Dintre anotimpuri, toamna m-a ales, să îi cânt
Căderea ...ca o ramă ce urmează al pânzei croi,
Eu robit mă las culorii și-o pictez întru cuvânt*

*Și în fiecare toamnă, gându-mi cântă în adânc
Către cel ce ține-n palma-I, cu a Sa mărinimie
Tot ce cade, tot ce crește și împarte veșnic
Focul, ce-l aprinde cu o tainică scânteie...*

09.10.2009

Când toamna...

*Când toamna pe coline lin coboară,
Iar cerul și pământul stau de veghe,
Sub clar de lună în tainică pereche,
În mine câteodată cântă ...o vioară.*

*Pe struna ei se-aude în notă solitară,
Cum bate-n geam cu frunze-ngălbenite,
Cu tonui-i arămiu să îmi aducă aminte,
Un cântec vechi ...pentru a câta oară?*

*Iarăși ...e toamnă , mereu după vară,
Dezgolind litanii scumpe la vedere,
Păstrate-n adâncuri ca boabe-n ogoare,
Ce-nalt mă crescură și-n duh ocrotiră...*

*Pentru-a câta oară?...de gânduri mă scutur
Pe umărul toamnei, ce-mi încântă ochii
Cu veșmântu-i galben, ca un fald de rochii
Și-mi prefiră-n suflet cald mărgăritar?*

*Liber de povară, doritor de pace și de cer
Dragostea-mi revarsă din preaplin în semeni,
Cresc iubirii muguri și mă poartă asemeni
Celui însetat în vară, înspre tainicul izvor...*

*Când din nou în gânduri, toamna lin coboară
Ca-ntr-o catedrală răsunând ecou de orgă,
Pentru-a câta oară? ...cântec vechi de rugă
Se înalță pân`la ceruri din a inimii vioară!*

01.10.2009

Toamna, mereu mai frumoasă...

*Mii frunze-ntomnate foşnesc în alai,
Cuibar fac luminii plutind pe alei,
Desprinse din ramuri în curgeri egale,
Petrec toamna asta în haine regale.*

*În Țipăt de cocoare negre strigă toamna,
Scoboară și-n cântul de greieri solemnă,
Un tremur de roză târzie o prinde-n petale
Și-un scrâșnet de frunză sub tălpile grele.*

*C-o ultimă suflare în chip singuratic,
Suspină din cețuri de nour tomnatic
Și-mi lasă culoarea în stolul de gânduri,
Din brâul cel galben purtat în amurguri,*

*În trecerea-i lină cu freamăt de aripe,
Mut rupe din vreme cu dinți-i de clipe,
O frunza-n cădere măsoară un ceas oarecare,
Amurguri, aproape de Tine m-aduc fiecare..*

*Râu tainic adâncul frământă în matcă,
Și gândul cu toamna grăbită-mi împacă,
Mereu mai frumoasă, ea vine și pleacă
Și totuși i-acolo ...eu sunt trecătorul!*

26.09.2009

Nostalgii de toamnă...

*Invinsu-m-ai din nou frumoasă toamnă,
Aramă fremătândă sub valul de lumină,
In stropi mărunți pustiul înflorești,
Singurătăți tu umpli și ochii odihnești.*

*Revii, tu nu te lași înfrântă de zenit,
Mănunchi de raze calde din vară-ai arvunit,
Pe văile din suflet te răspândești curând,
Mai galbenă ca mierea din fagure curgând,*

*De fiecare dată înmoi penelu-n inimi
Mai adânc, cu miezul cel de calde azimi,
Tu frăgezești culoarea pe ultimile flori,
Și-n hora bucuriei mă prinzi cu dulci fiori!*

*De dincolo de nouri o ploaie mai trimiți,
Să-ți fie căpătâi, să-ntârzie sfârșitu-ți,
Pe foșnetul de frunză îndată tu mă chemi,
Apusul sângeriu să-ți leg de alte vremi...*

*Sub grind înalt cu umbre tot mai largi,
În freamătul albastru din nourii nostalgi,
Pui pază înserării la ziua tot mai scurtă,
Trimiți bătrânei salcii un graure s-o-ncânte,*

*Grea bolta e de roadă și-ncepe ca să ningă,
Cu frunza tot mai rară picatată în rugină,
Jos pui podoaba verii și-alergi despletită
Târziu prin mesteceni, cu haina-ți cernită!*

Veșmântul îți calc vinovat, un zâmbet amân,

*Cu inima-mi plină dator și ție-ți rămân,
Păstra-voi plin urciorul și cu sigiliu pus
Pe pragul altei toamne prinosul să îmi las...*

*In toamna mea frumoasă cu rod de albe perle
Trezit de roua rece prin frunzele-ți rebele,
Sub blânda-ți sărutare mi-am scuturat petala
Și-a renăscut izvorul din zestrea sa natală,*

*Bogat sunt eu în gânduri și dăruit de Domnul,
Smerit să-l văd în toate, El este artizantul
Și-mi plec din nou genunchiul de dorul unei zile,
Când pretrecut de toamne voi poposi la stele...*

16.09.2009

Mă rog

*În pacea serii o rugă înalt,
Trecută prin focul iubirii,
Zăvoare prind grijilor lanț,
Galben amurgul e pază privirii.*

*Fac loc înserării să curgă în mine,
Pe firul de gând ce pânza își țese,
Din ochiul de ape cu ciuturi pline,
Șuvoiul atâtor suspine să verse.*

*Cămări ferecate încet se descuie,
Cu cheia ascunsă în sân de fecioară,
Lumină și rază-n aceeași făclie,
În brâu se încing de-a dorului pară.*

*Cresc aripi iubirii cu albe conture,
Plecată privirea sub pleoape învie,
Din zarea cea largă în lină robire,
O clipa ce-n rugă o-nchin veșniciei...*

*Mă rog, în pacea serii care urcă
Sus la izvoare pe-a cerului fuștei,
Pe-a firului dor, din hrana cerească
Cu harul să-mi umple ai inimii stei,*

*Adâncuri curețe, de vânt tulburate,
Deschisă-ndurării o cale a-mi ține,
Sus steagul nădejzii, în straie curate,
Cu firea-ngenunche pe-altare divine,*

Revărsă-mi Părinte un râu de lumină,

*Ca floarea însetată când roua sărută,
Nesfârșita Ta pace să sorb în hodină,
În picurii albi sub tâmpla-mi căruntă...*

*Mi-e sfântă visarea în liniștea serii,
Pe drumul de-ntros în cântec rodește
Și scaldă în raze fierbinți-amărui,
Un mugur de rouă ce-l las să se zvânte...*

*Dator rămân tăcerii privind înainte,
Mângâiat de pământ și-al tronului cer,
Ca la-nceputuri când nu erau cuvinte,
Doar clipei grăbite să stea îi mai cer,*

*De strajă cu îngeri din ceru-n tăcere,
Fărâme de lacrimi și rugi se unesc,
E prețul ce visul statornic își cere,
Să sap mai adânc ...înalt să clădesc!*

09.09.2009

Recurs la cuvinte

*Uneori rătăcim pe cărările drepte
Și vrem să trăim în vârful de munte,
Necrescuți în urcuș, în purtare neroși
De scara iubirii ce-o ducem cu noi...*

*Ne suflă în gânduri al secetei vânt,
Uităm că suntem locuiți de cuvânt,
Cu limbă de clopot ne sună în minte,
Și-auzul alintă sau colții-i împlântă,*

*Suntem creatorii cuvintelor grele,
Un nume le dăm, ne-ncurcăm în ele
Și-încă respirăm ...ne mirăm în treacăt
De-a lor greutate , răpuși n-am căzut.*

*Pe roată le tragem, punem pioneze,
Ne batem cu ele, fără să conteze
Înțelesul lor, la tarabă este de vânzare,
Negustori cu carul, marfă oarecare...*

*Și-apoi, ne mirăm că n-avem putere,
Hrana e amară, litere stinghere,
N-am ales neghina de bobul de grâu,
De tresar străbunii în lanul pustiu,*

*Cu florile rupte, cu spini în cununi,
Curg tăcerii lacrimi adunate-n pumni.
Ai grijă copile când-napoi primești
Hrană din cuvinte ... să nu te rănești!*

07.08.2009

... va dăinui

*Când cerul darnic mi-a revărsat lumina,
A visurilor aripi sub tâmpilele-mi albite,
Nestăvilite-n zbatere și fără de hodină,
Deschis-au o fereastră luminii infinite.*

*Și, a pătruns în suflet o armonie mută,
Care-mi adapă cântul ca apa pe o floare,
Și firea o-nngenunche, supusă și tăcută,
Pe-altarul închinării cel fără de hotare.*

*Iar lacrima de ceruri e ochilor o scaldă,
Sub tâmpile răcorite în zilele de vară,
Se umple de nădejde a rugăciunii matca,
Din roi plăpând de gânduri care zboară...*

*Robit visării și contemplării mute,
Mă las purtat pe-a visului aripe
Și-nchin smerit în fața strălucii Sale,
Pe-altarele credinței al neputinței șarpe.*

*Purtat-adânc închisă cu tainice zăvoare,
Statornica iubire în piept ce mi s-a pus,
Îmi luminează calea în ruga-mi arzătoare,
Căci foc cu foc aprinsu-mi-a Iisus!*

*Și-atâta timp cât soarele va străluci,
Iar stelele și marea seninul le-mpreună
Și roua-n floare dimineața va luci,
Un strop de apă vie ...va dăinui și-n mine!*

11.07.2009

Din tot ce triumfă...

*Lăuntrice zboruri cu-aripe în piept,
Deschise ferestre la suflete lasă,
Flori de lumină din gând înțelept,
Cu îngeri ne umplu cămara ascunsă.*

*Din amfore pline parfumul ne varsă,
Ne vindecă rănilor zidite în noi,
Cu mâinile goale revenim spre acasă
Și lutul adamic se-ntoarce `napoi.*

*Pe-a timpului ghem cu clipe deșarte,
Așa precum magii în stele-au citit,
Natura întreagă, o necuprinsă carte,
Ne-nvăță și moartea a ști...*

*Din tot ce triumfă o clipă-n natură,
Rămâne dar brazdei un bob, o sămânța...
Din trestii firave cu-aripe de ceară,
Doar gândul iubirii la cer se înalță.*

*Cum stele căzute rup cerului bolta,
Tu, om trecător pe pământ trăitor,
Adună în suflet iubirea cea sfântă,
Că-n rest, până și ...stelele mor.*

*Socoate cu teamă, de nu-i prea târziu,
Privește la ceruri, cu ochii în sus,
Cu literă mare stă scris Dumnezeu,
Și-acolo s-ajungem, L-avem pe Iisus,*

*În urmă rămâne o lume, `nainte-i Iisus,
Izvorul cel tainic pocalul ne umple,
Ne mângâie gândul în drum spre apus,
Și har ne revarsă-n duioasele temple...*

30.06.2009

Dragoste divină

*Azi în ziua cea mai lungă,
Rup din curcubeu culoarea,
Ochii leg ca să nu plângă,
Și pornesc în căutarea,
amintirii...*

*Regăsesc pe cărările umbrite,
Locuri dragi care m-au ars,
Și-au săpat cenușii cute,
Râu de lacrimi ce au curs...*

*Fac popasuri prin poiene,
S-ascult doinii cântul vechi,
Printre flori de sânzâiene,
Fluturi, flori de tei perechi,*

*Îmi las pașii duși de dor,
Spre altarul din adâncuri,
Ce-a crescut din tainic mugur,
Dragostei divine, fluturi...*

*Floarea ninsă-a gândurilor mele,
Cu miros de sânzâiene și de tei,
Va rămâne mărturie lungei zile,
Zbor pe-aripa sfânt-a dragostei,*

*Când trezit de suflarea-Ți divină,
Cingătoare mi-ai pus din iubire,
Culorile verii pe ochiul de tină,
Și cântec de rugă înaltă veghere,*

*M-ai cules din văi de suspine,
Crucea mea, cu mine ai dus,
M-ai hrănit ca lumina pe grâne,
Și podoabă-n gândire mi-ai pus...*

*De-ar fi să mă-nalți pân` la stele,
Găsi-voi un loc genunchii să plec,
Și ascuns de rouă-n petalele grele,
Înflorit de iubire, crinul alb să-Ți aduc...*

21.06.2009(solstițiu de vara)

Flori de gând

*Ca o cheie fermecată ce deschide-o mare taină,
E cuvântul care curge albul foi înnegrind,
Ca o floare care crește după apă suspinând,
Dar în suflete rămâne ...un buchet de flori de câmp!*

*Când mantia de cuvinte se destramă ca o plasă,
Ea o vreme cu blândețe ca și coaja pe alună,
Te-a ascuns în miezul dulce și pătrunsă de lumină,
Prinde-un un fald de poezie, dezvelit sufletul lasă...*

*Copt ca miezul în găoace, fagure de miere plin,
Sufletul pe foaia albă se aruncă picurând,
Sub bruma înțelepciunii, în veșmăntele sclipind
Curg cuvintele bătrâne, într-un cântec de alin.*

*De-ai tot adunat pelinul din cuvintele amare,
Tânguinde printre gânduri, prinse-n lațe de liane,
Frâul liber dă iubirii, rupe-i inimii din strune,
Până plânsul le slăbește și strânsoarea le mai curmă.*

*Puse două câte două, pe cuvinte-naripate,
Urcă treaptă după treaptă înspre pacea cerului,
Ești o stâncă în credință, tu zidit în ea rămâi,
Și aprinde rugii rugul cu a inimii bătăi...*

*Iar în ruga-ți arzătoare, cu o mângâiere sfântă
Când Isus te ia în palma-i, din buchetul inimii
Se desprinde în tăcere floarea liniștii, a păcii
Și sfârșește în cuvinte ...iară foaia ne cuvântă.*

16.06.2009

Cereasca roua

*Când stele-mi trimit luciri sidefate
Și luna-mi zâmbește din sfere înalte,
Când somnul uitării își varsă nisipul,
Cu grabă de fulger se scurge și timpul,
Iubirea se frânge în lacrimi și-mi plouă,
Din ceruri cu picuri de har, ca și rouă!*

*Când nori viorii tivesc infinitul,
Și triluri ascunse vestesc răsăritul,
Umbra din gânduri dispare ca-n ceață,
Răpusă luminii ce-n zori se răsfață,
Din gene-mi se stoarce în picuri ușori,
O ploaie de lacrimi ca roua pe flori.*

*Când în ruga-mi arzătoare cerului cer,
O undă din veșnic și tainic izvor
Să curgă spre mine, ...cu șoapte de tulnic,
Șuvoiul iubirii din cerul cel darnic,
Revarsă spre mine văzduhul de rouă,
Și Harul în valuri îmi plouă!*

*Încet cuprins de brațul bucuriei,
În zbor ușor ca și un fulg de păpădie,
Cătând cărarea lungă-a veșniciei,
Din lacrima nădejdiei cresc lujeri,
Cu sete sorbind din harul ce plouă,
Cum florile beau din boabe de roua!*

*Și-atuncea, mi se umple cerul de albastru,
O cruce de lumină e veșnicul pilastru,
Udat a fost cu sânge sfânt din trupul Său,*

*Ca eu acum să pot visa că am să fiu,
O picătură din marea și cereasca rouă,
Ce Domnul nu contenește să mi-o plouă!*

Doamne ajută!

07.06.2009

De nu-i târziu...

*De nu-i târziu, mai lasă-mi Doamne,
Să vad un licar viu al slavei Tale,
Cum strălucește în adâncul meu de om,
Să ard în flăcări pe sfintele-Ți altare,
Iar scrumul stins, foc sfânt să ia din nou.*

*Spre cer să mă înalț ca o săgeată,
Cum val, de val e-mpins s-atingă țărmlul,
Cu Tine deodată din inima descătușată,
Să zbor pe-aripa-Ți și să se moaie lutul,
Să nu rămâi în vasu-mi închis pe dinăuntru.*

*Să știe lumea toată că-n vasul meu cu flori,
Mi-ai înmulțit iubirea cu Harul cel de preț,
Mi-ai strecurat lumină și scaldă de culori,
Și-o harfă ruginită, ascunsă într-un colț,
Tresaltă-n bucurie, ca apa de izvor!*

*Toate-au crescut și sparg acuma vasul,
Afară ca să iasă precum spre slăvi țâșnește,
Un porumbel ce-n cușcă un timp a fost ținut,
Deși cu-aripe frânte de-al neputinței clește,
El zborul său rotat spre ceruri n-a pierdut.*

*Din foi de psalmi mi-e cântul învechit,
Ce-a rupt hotarul contemplării mute,
Iar gândul meu e porumbelul nevăzut,
Ce zboară-n rugăciuni, înaltul îl străbate
Și mai smerit revine în vasul cel de lut...*

Fii milostiv cu mine, ce folosesc cuvinte

*Și-adun pe-aripa înțelesului mărgăritare,
Lumina a rămas din focul vremii ce-i trecută,
Și-un licăr viu din slava Ta tresare,
Într-un creștin ce-avuse ...o inima rănită.*

17.05.2009

Un simplu om...

*La geam îmi bat iar mii de gânduri,
Foșnind manta de muguri moi,
Se naște-un dor nebun de zboruri,
Cresc brațului aripi din vise noi.*

*Sămânța li-e iubirea cea eternă,
Din lujerii credinței unui rob,
Oglinda veșniciei este seva ,
Și scaldă li-i căința unui ciob...*

*Șoptește-un vânt din miazăzi,
Cu vuiet lin și foșnet de aripă,
Al bucuriei cânt cu ramuri verzi,
În primăvara care se-nfiripă!*

*Prin salcii despletite în oglinda,
Ce luciul li-l întinde la picioare,
Verzuie-și face loc lumina aburindă,
Ce haină pomilor pune-va, albă floare!*

*Unită mi-e privirea-n atingere ușoară,
Cu-aripa de cocoară ce aerul despică,
Aceiași uluire în fiecare primăvară,
Eu stau, aștept și toate vin și pleacă...*

*Ca fluturii tăcuți în soare,
Cu brațele-mi deschise spre albastru,
Cu ochi strânși cad în Sa prinsoare,
Supus, așa cum raza vine după astru,*

*Depart apoi perdeaua întristării,
Blând, cu rafala unui gând nespus,
Rămân în hora mută a contemplării,
Un simplu om, de frumusețea Sa străpuns...*

30.03.2009

Lasă-mi Doamne... .

*Cât aş vrea să îmi spăl vina,
Ca să zbor ca și o pană,
Dar ce-i pana rătăcită,
De-i desprinsă din aripă..*

*Cât aş domoli eu gura,
Dacă-n inimă e zgură,
Tot va bate înainte,
Cu netrebnice cuvinte..*

*Cât mi-aş ascuți privirea,
Să cuprind nemărginirea,
Dacă țintui o făptură,
Scapărând scânteii de ură..*

*Cât în pieptu-mi o să bată,
Inimă ce mi-a fost dată,
De iubire de-i deșartă,
Tot nu va ajunge dreaptă..*

*Cât de mare-mi este visul,
Cum în faptă este zisul,
De îl uit și tot făgădui,
Chiar pe Domnul îl tăgădui..*

*Cât-uri, ce-uri se adună,
Ca în grâu boabe neghină
Și apasă albul foi,
Ca un stol de negre molii!*

Cu un gând curat le-mprăști,

*Ce tăcut sub albul frunții,
Pentr-o clipă de-ațipeală,
Lasă loc la îndoiala...*

*Cum să fac eu bine toate,
Chiar cu zece înmulțite,
De n-ar pune-un meșter faur,
Din belșugu-I bob de aur?*

*Ce mi-ar face trebuință,
De nu aș avea credință,
Aste toate și-încă zece
Dacă văd doar ce se trece?*

*De le-aș ține-n curăție,
Toate cele și-înc-o mie,
Ce să fac cu toate cele,
În afara voii Sale?*

*Plinul inimii în rugă varsă,
Te rog, Doamne, îmi mai lasă,
Să renască din ruine
Raza veșnică în mine,*

*Ca să umple vasu-mi slab,
Cu parfum-u-i ca de nard,
Lasă-mi zborul și iubirea,
Dulce vorba, ascultarea
Și-mi risipă îndoiala..
21.03.2009*

E iară primăvară...

*E-atâta primăvară-n mine Doamne,
Săgeată mi-s fiorii unei taine,
Lumini lăuntrice încep a prinde,
Cântări de rugă ce inima-mi aprinde...*

*Adie-n aer miros de iarbă crudă,
Închis în floare e parfumul încă,
Boboci tăcuți la marginea câmpiei,
Deschide-vor luminii cupele beției*

*Și bate-un dor în bumbi molatici,
Să fie flori în corni sălbatici,
Să-și lase-n rod pe ramuri bolte,
Firea mănunchi a florii volte...*

*Tresare-n toate freamăt de poveste,
Din somn trezite în noptile albastre,
Căldura și lumină le scoate din abis,
Și-n orice vietate respiră blând Isus!*

*Mi-e iară sufletu-nsetat după lumină,
Fragil ca și o frunză pe tulpină,
Și-i mistuit de-a cerului poruncă,
Să pună-n cânt iubirea Lui adâncă...*
10.03.2009

Semn de primăvară...

*Azi e plin cerul de vrajă,
Ca o zbatere de aripi,
Scuturând din nouri iară,
Fulgii albi în primăvară!*

*Cu o ultimă suflare,
Se cern norii de ninsoare,
Cu migală de sihastru,
Din rupturi de cer albastru!*

*Gem tulpinele bătrâne,
Cer s-atingă în coroane,
Vântul jucăuș în pale,
Le vaită prin ramuri rare!*

*Iar pământul din strânsoare,
Lasă liber să tresară,
Un cercel de floare albă,
Razele să-l prindă-n salbă!*

*Frează vii în toate este,
Pofta vieții le răzbate,
Cânt prin ramuri se-aude,
Ulii se bocesc flămânde,*

*Iară mie, ceru-nalt,
Mi-a trimis un fulg mărunț,
Drept pe geană-mi se oprește,
Lin începe să se miște,*

Bob de apă se preface,

*Într-o lacrimă se scurge,
Ca un strop de rouă mută,
Ce-i furișă într-o cută...*

*Nu e lacrima cea tristă!
E extazul de-o clipită,
Ce-i ca fulgul de ușoară,
Când Domnul îmi varsă Harul!*

*Bucuria se unește cu regretul,
Pleacă-un timp și vine altul,
Cum e rânduit de veacuri,
Cu abisuri și urcușuri,*

*Iară eu ...îmi vărs prinosul,
Care-mi umple tainic ceasul.
Flori de gând pe albul foi,
Lasă semne primăverii...*
20.02.2009

Ca o floare tremurândă...

*Ca o floare tremurândă,
Ca o pasăre ce cântă,
Ca un susur de izvor,
Se trezește-n mine-un dor,
Ce se-nalță tot mai sus,
Spre-Acel ce-n min`L-a pus!*

*Din iubirea-I fără margini,
Scriu epistole în pagini,
Ne-a creat un Veșnic Faur,
În al vieții cerc de aur,
Să fim piatra din montură,
Un rubin plin de căldură!*

*Și, în două ne-mpărți,
Cei ce vor și cei ce știu,
Unii pun accent pe slovă,
Fără a sta un bob zăbavă,
Alți îmbracă haina firii,
Roși de viermi și șovăire.*

*Frați ne-om întâlni la cruce,
Vestea Bună de vom duce,
Luând-aminte de la sfinți,
Plătind lacrimi fierbinți,
Strâns-o mâna în tăcere,
De ne dă sau de ne cere!*

*Vom gusta smeriți salvarea,
Chiar din palma-I îndurarea,
Dulcea clipă a ispășirii!*

*În Duminica iertării,
Inimi vom lasa deschise,
Să primim ceruri promise!*

*Ca o pasăre ce cântă,
Ca o floare tremurândă,
Ca un susur de izvor,
Se trezește-n mine-un dor...
Domnu-n suflet mi-a sădit,
Bob din dorul cel mai sfânt!*

11.02.2009

Sunt robul iubirii...

*Când cerul pământul sărută,
Cu lacrimi ce-neacă văzduhul,
Din floarea ce crește plăpândă,
La ceruri se-ntoarce sărutul!*

*Apoi, albina-i culege dulceața
Și-o-nchide-n perfecte forme,
O face licoare în fagure pline,
Rămâne și ceara în micile urne!*

*Un om iscusit cu mâne dibace,
Mierea adună, ceara frământă,
Și-n forme o toarnă fierbinte,
Pe miezul de in o împlântă!*

*Mierea pe masă în bol de cristal
Și-alături un sfeșnic de-argint,
Cu brațe ce poartă lumina aprinsă,
Albina și floarea mi-aduce în minte...*

*Pe Cel ce-a iubit omul și floarea,
Albina și marea, și-n toate a pus
Un strop de divin și bună măsură
Și-n inimi un foc ce arde nestins...*

*Și-atuncea smerit o rugă înalt,
Mut de uimire mulțumind tuturor,
Cu fir nevăzut îmi țin bucuria,
Urzită în mine cu fire de dor,*

Spre-Acela ce-ntâi m-a iubit,

*Un ochi gânditor mi-a deschis...
Sunt robul pe calea iubirii,
Cu-aripe întinse spre țara de sus!*

05.02.2009

Fă-mă Doamne om de rai...

*Fă-mă Doamne o vioară,
Să cânte în notă clară,
Struna-naltă a bucuriei,
Sub arcușul ce-o mângâie!*

*Fă-mă Doamne ochi de stea,
Geana de culoare grea,
S-o aștern în tonuri mii,
Drept pe pânza inimii!*

*Fă-mă Doamne lacrimă,
De căință-n patimă,
Să reverse-n picuri mii,
Plin clondirul inimii!*

*Fă-mă Doamne trăitor,
Pe pământ căutător,
Înspre veșnic răsărit,
De Tine să fiu găsit!*

*Pune har în a mea minte,
Să fac scară din cuvinte,
Să leg poarta cerului,
Jos, cu tinda raiului!*

*Fă-mă Doamne tot ce vrei,
Neștirbit miezul comoarei,
Ține-mi-a plin trai ce duc,
Crinul dragostei Ți-aduc!*

*Fă-mă Doamne om de rai,
Dulce să rostesc în grai,
Cântec tainic de iubire,
Întru slavă-Ți și mărire!*

14.01.2009

Era o seara...

*Era o seara cu irizări albastre,
Bătând la geam cu degete prelungi...
Vesteau copii veseli la ferestre,
Colindele din glasuri ca de îngeri...*

*Pierdută-n larva cetei duse de copii,
Doar cumpăna fântânii mai scârțâia ușor,
Frângând în tânguire pe coarda liniștii,
O clipă de odihnă pe-a timpului cântar...*

*Lumine licărinde în blânda înserare,
Copaci încovoiați sub albe straie,
Și-un dor aprins de stele lucitoare,
Îmi picurau în suflet miros de tămâie...*

*În haina sa regească ținută ca de îngeri,
Dormea grădina toată sub cerul de oglindă!
Acoperit pământul cu ai luminii lujeri,
Îmi lunecă în cupă și-un strop din pacea albă!*

*Aș vrea pe veci acea seară să-mi fie,
O candelă aprinsă de flacăra cea vie,
Leagăn de stele cu sfori de lumini,
De care să trag atunci când mi-e greu!*

29.12.2008

Glas de taină...

*Plânge cerul înnorat,
Scăpătând în lacrimi multe,
Glas de taină al nopții mute,
Care lanțul porții rupe,
Cerul să ni-l verse-n cupe!*

*Glas de taină ne șoptește,
S-avem vase pregătite,
Ca să Îl primim cu cinste
Și ulei pe-ndestulate,
Candela Luminii Sfinte,
Peste veacuri să aprindem,
Tăinuită și-n colinde...*

*Tremurat, sus cor de îngeri,
Se îngână-n blânde cânturi,
Jos, parfumul de la cetini,
Împletit cu sfinte datini,
Ne aduc Vestea Cea Bună,
Leagând cerul cu pământul,
Astăzi s-a născut Preasfântul!*

*Precum magii călători,
Cerul străbătând cu dor,
Urc pe-o scară nevăzută,
Drept la poarta cerului,
Să duc floarea Ierului,
Colindând cât mai duios,
Pentru Domnu`Isus Hristos!*

*Iartă-mi Doamne bucuria,
Astăzi s-a născut Mesia,
Mi-era dor de sărbătoare,
Ca de apă la o floare,
Vasul inimii îmi umple,
Din preaplinul i se rupe
Floarea cântului acesta,
Strălucind de mulțumire...
Azi de Sfânta Sărbătoare!*

24.12.2008

Rugul aprins...

*Când toamnei îi plânge văzduhul,
Pe lacrima ploii mai bate și vântul,
Și frunze răsfiră cu degete lungi,
O rana ce doare tot vrei să o legi,
Ia lada uitării, aruncă și arcul...
Așează-o deoparte și pune-i capacul!*

*Pe coarda din suflet începe să cânti,
Atins cu blândețe un ghimpe să scoți,
Și-n locul rănit un semn de-a rămas,
Înalță-i stindardul să-ți fie popas.
Începe cu ruga, vorba îți schimbă,
Cântă spre ceruri în a inimii limbă!*

*Fântână de rouă din gură să-ți curgă,
Cu mâinile amândouă împreunate-n rugă,
Cu sufletul golit de-a lumii haină,
Învăluit de pace și-a harului lumină,
Sub aripa iubirii șuvoiul te cuprinde,
Simți-vei căldura din rugul ce-o arde!*

*Crugul ceresc o poarta-și deschide,
În slavă răsunet de cânturi, se-aude,
Atent de-ai s-ascuți, ...un glas anume
În limba iubirii te cheamă, pe nume,
Credința de-ți este în flacări arzândă,
Din focul ce arde primi-vei o undă!*

*Iar lacrimi de-ți udă obrazul în cută,
Ca ploaia ce-n picuri pământul sărută,
Sorbind-o cu sete tăcută și tandru,
Zâmbește de poți smerit și nu mândru,
Mai mic de te vezi ca brazii pe creste,*

Că-n fața ai sprijin pe... Cel Care Este!

*Mă-ntorc deseori în locul însemnat,
Când la răscruce rugăciuni am chemat
Și-mi spăl amintiri cu lacrimi amare,
Că tot ce am strâns în cutia cea mare,
În tot ce-am trăit și trecut, loc era
Pentru mai multă iubire și rugă în ea!*

*Așa că azi, voi spune toamnei care plânge,
Cu zile mai scurte, cu nopțile lungi,
Cu cer plumburiu ce-ascunde zenitul,
Cu truda ce-n cupe își varsă argintul,
Și roadă bogată din cer presărată
Că, mi-e mai dragă decât cea trecută!*

*Tot astăzi, în ploaie de frunze-rugină,
Închin lui Isus bucuria-mi deplină!
Din gând ce-am pornit și-al meu cânt,
Rugul aprins de iubire divină e sfânt,
Chiar dacă pe unii îi arde în flăcări,
Pe alții mocnit, în urmă ne lasă ...Lumina!
19.10.2008*

Sunt între aceia...

*Sunt între aceia ce iubesc cuvântul,
Făcându-l o treaptă către Cel de Sus,
Pun aripi la slove să înalțe cântul,
Pe pana iubirii zboare tot mai sus!*

*Din dulcea vorbire râuri susurând,
Gândurile albe sparg hotarul urii,
Miere este vorba de vrea Duhul Sfânt,
Fântână de rouă, vorba-i apa gurii!*

*Sunt între aceia ce în ascultare,
Își lipesc urechea, glia ascultând,
S-audă adâncul, tainice izvoare,
Clocotul de viață, viul freamătând!*

*Mugurii iubirii pe chip înfloriți,
Roadă au crescut, sufletul mi-au prins,
Curățând tenebre și vechi suferinți,
Rugi uscați și spini focul au aprins!*

*Sunt între aceia ce-n luptă pornesc,
Arma rugăciunii în gând mi-o cobor,
Fără ca să știe, vrăjmașu-mi iubesc,
Chiar și în cuvinte îi rămân dator!*

*Mi-este gândul bun, zălog pe vecie,
Către toți acei ce-n cale mi-au fost,
Toiag la nevoie, popas în pruncie
Sau pe-a vieții cale, bunul adăpost!*

Sunt între aceia ce-și iubesc trecutul,

*Întorcând clepsidră, praful depărtând,
Prețuind și clipa ce desparte timpul,
Dar și viitorul tot spre cer privind!*

*Între aceia ce pacea atât prețuiesc,
Inima-mi se-aude bătând în cadență,
Aplecat spre ceruri unde poposesc,
Ca să curgă-n ploaie lacrimi de căință!*

*Sunt între aceia ce iubesc Cuvântul,
Și sfânta-I lucrare cu Isus pe cruce,
Înviind din moarte Sfânt Mântuitorul,
Visul veșniciei lăsându-ne, dulce!*

14.10.2008

La vreme de seară...

*La vreme de seară răsună noi cânturi,
Susur de greieri, șoapte de vânturi,
Trimise de ceruri la vreme de toamnă,
Vechi de când lumea taine destramă.*

*Ziua topită se scurge-n apus,
Amurgul o soarbe în soare aprins,
O pace de schituri auzul alintă,
Doru-i în suflet și-ncepe să cânte!*

*Cu ochi de tăciune noaptea sărută,
Răni de amurg rămase pe boltă,
În bezna adâncă, negru vâl veșnic,
Podoabă de stele își pune în sfeșnic.*

*Vin câte una lumini pe cerul imens,
Unele cad răpuse de focul intens,
Duse-n abisuri spre lumi nepătrunse,
Sensul și-l au în taine ascunse...*

*Cum o fi fost un loc fără de plâns,
Veșnic seninul peste răsărit și-apus
Stăpân, și-ntâiul om și paradisul??
Fiorul din ce-uri răpește și visul!*

*Mă-nchin în tăcere în noaptea senină,
La cereri și rugi răspunsuri să vină...
Las zilei de mâine, de visuri o mare,
Păstrez doar pe-acela ce-aduce putere.*

Bolnav de iubire, Te rog să îngădui,

*Să-mi scutur în toamnă podoaba de gând,
La poarta visării cu stele în palmă,
La vreme de seară... aștept să Te văd !
18.09.2008*

Gând de odihnă...

*La o margine de ape,
Printre frunze ruginite,
Printre flori întârziate
Cu petale scuturate,
Un surâs de toamnă bland,
Mă găsi pe mine stand,
Plâns de ape ascultând!*

*Ochiul apei mă privește
Și albastru îmi clipește,
Din oglinda ce-i lucește,
Mângâindu-mi lung privirea,
De la ochii-mi, două stele,
Calzi de lacrimile mele!*

*Tot privind la apa mută,
Ca o trestie aplecată,
Sub fuioarele de vânt,
Melancolic și tăcut,
Las o lacrimă să cadă,
Scuturând a apei undă!*

*Ea tresare speriată,
Mici inele tremurate,
Ce în raze siderate,
Îi strică oglinda pură,
O dezmiardă și tulbură,
Răscolită ca de-o bură!*

*Și-n amurgul ce se varsă,
Printre falduri de mătăasă,*

Care curg din salcii joase,
Maluri sărutând cu sete,
Înflorind sub ape lutul,
Gându-mi zboară spre înaltul!

La hodină-n sus mă duce,
Tainic tresărind și dulce,
Chiar de-i firea lumii rece,
În picioare de mă calcă,
De-i făptura-n două frântă,
Ca o trestie de vânturi;

Chiar cu inima prădată,
De neliniști ce scapătă,
Printre grijuri ce mă poartă,
Se înalță gându-mi falnic,
Pe al vieții val abrupt,
Drept ca un catarg în vânt:

Din unimea mea cu Domnul,
Nimenea nu-mi rupe rostul,
Să-mi dărâme adăpostul!
Iară pacea ce mă prinde ,
De cuvinte mai departe
Nimenea nu-mi poate pierde!

Încurcat în arbori goi,
Printre frunze, printre flori
Pete ruginii, culori,
Plânsul apei ascultând,
Mă găsesc pe mine stând,
Marea toamnei admirând!

La o margine de ape,
Sub aripa blândeii toamne,

*Aflu clipe de hodină,
Mai bogat în simțăminte,
Mai smerit în a mea minte,
Cu cât sunt mai jos plecat,
Cu atât gândul mi-e înalt!*

*Îmi e prieten anotimpul,
Cerul, apa și cu vântul
Și nădejde mi-e Cuvântul!
Rugul rugii mă cuprinde,
Traista-mi umple cu merinde,
Și mă duce la ...Iisus,
Tot mai sus, tot mai sus!
Sept.2008*

*Psalmul 62.2. "Numai în Dumnezeu se odihnește sufletul
meu, de la El vine salvarea"*

De Tine vor cânta...

*Natura-mi strecoară în inimă fiorul,
O negrăită pace ridică zăvorul,
Statornic prieten liniștea pătrunde,
Sub tâmple bat doar albe gânduri...*

*Trezită-i din somn petala amintirii,
O lacrima ce pică îi udă trandafirii,
Revarsă în inimă ținându-i plin pocalul,
Și cântece răsună cum picură din Harul!*

*Cu dor trecând prin colbul amintirii,
Mă odihnesc pe muntele gândirii,
Și-n drumul întoarcerii către trecut,
Revăd copilul ce-l credeam pierdut,*

*O întreagă lume intră cu el deodată,
Înghesuindu-se pe-a amintirii poartă
Și-alătura pășind iubirea înăbușită,
Ce-adânc fusese îngropată și uitată!*

*Neegoistă, sinceră și fără ironie,
Fără îndoială, nealterată, armonie,
Candoarea, firescul ținându-se de mâne,
Cu drag acum primite de înțelepciune...*

*Mai sus de stele se întinde mâna,
Cere îndurarea, tihnă și lumină,
Prin albia săpată-n cuget de cuvinte
Să curgă mierea rugăciunii sfinte!*

*Cu praștia iubirii întinsă arc,
Iau inima și în potrivnic o arunc,
Din înălțimea lui cu mâna-i blândă,
În pieptu-i să o simtă tremurândă...*

*Putea-voi oare să-Ți mulțumesc deplin,
Din raiul meu umil ceva să Îți închin?
Privirea Ta în ochiul meu îl face drept,
Sunt jos lăsat doar ca ...să mă îndrept!*

*Chiar de mi-aș bate gândul în piroane,
Să-mi țin la ochi culoarea în pripoane,
Cu sârg strunită rostirea de cuvinte,
Tot vor cânta de Tine ...printre zăgazuri rupte!*

21.08.2008

Doar să fiu...

*Lasă-mi Doamne, seninul de cer,
Trimite-mi putere să tac, să nu cer
Si norii de gânduri topește-i ușor,
Trimite-mi doar boarea albastră din el!*

*Lasă-mi Doamne, cerul de gânduri senin,
Pune în omul din mine un strop de divin!
Te las să mă-ndrești spre polul opus,
Te las să mă-nveți între minus și plus,
Egalul să pun, între jos și-ntre sus.*

*Copacul din mine în flori s-a răsfrânt,
In frunză și floare, sămânța s-a frânt,
Dă roade și iarăși sămânță va fi,
Pământ roditor din nou va găsi!*

*De greșesc și revărs din preaplin,
Vino, inundă ființa-mi cu harul divin!
Pune uitare, fă-mă să uit cine sunt,
Să aflu esența, doar să simt!*

*Lasă-mi Doamne, gândul senin,
Uitare presară în cerul cu nori de venin,
Fă-mă să tac, să nu cer, doar să fiu,
Să mă simt, să Te simt, să Te știu.*

16.08.2008

Noapte de vis!

*Coboară pământul după zi ostenit,
Odată cu somnul spre lin asfințit,
A soarelui bland ce-i cu sete sorbit,
De luciul de apă din lac nesfârșit!*

*Lumina scânteie în blândul apus
Si păsări seduse de-al apei întins,
Zvâcnesc dintre trestii înalte,
Liniștea tulburând și luciul de ape!*

*Atrase de-înalt în zboruri rotate,
Par semne-n mișcare pe cer așezate,
Se duc, dau ocol și-n grabă se-ntorc,
Tainic, de ele știut le-așteaptă un loc!*

*Și fluturi răpuși de trudă și somn,
Sub frunze ațipite în tihnă adorm,
De undeva o pasăre tresare și țipă,
În noaptea ce tandru-și întinde aripă!*

*O boare, argintat vâl al lunii departă,
Trimisă-i o rază din ghemul ce-l poartă,
Printre copacii tăcuți lumina brodează,
Sub ramuri dantelă `nierbată așează!*

*Și peste toate se lasă o pace adâncă,
Forfota nopții sclipiri își aruncă,
Lucesc în zbor licuricii, mici aștri,
Noaptea izbind cu lumină, albaștri!*

*De pace adâncă pământu-i cuprins,
Și inimă îmi umple năvalnicul vis,
Evantai de aripe la suflet îmi cresc,
Și-n zborul cu îngerii gândul pornesc,*

*Spre Cel ce la toate un nume a dat,
Și gânduri în floare ades mi-a udat,
Pe pământ dezvelind, pentru mine,
Colțul de rai al lumii divine!*

*Pacea și ruga din inima mea,
Cântec rodesc, lumina-i în ea,
Stropii de rouă din suflet șoptesc
Preabune Iisus, pe veci ... Te iubesc!
22.07.2008*

...îți aparțin

*Când cerul tace, nu răspunde,
Tu spune-mi Doamne ce să fac,
Trimite-mi curcubeul de lumină,
Privește-mă cu ochiu-Ți larg!*

*Vorbește-mi Doamne de credință,
Când trupul greu atârnă la pământ,
Se zbate uneori în beznă, umilință,
O treaptă fă-l spre locu-Ți sfânt!*

*Arată-mi Doamne drumul către Tine,
Când spini și rugi în cale mă opresc,
Tu Ești cel care poate să-mi arate,
Cum calea către Tine să-mi croiesc!*

*Pierdut, în urmă las o-ntreagă lume,
Și prin hățiș o cale greu gădesc,
Voi desluși-o, Tu lasă-mi semne
Și spini voi depărta de pe poteci!*

*Invață-mă să zbor cu aripi large,
Când negura mi-apasă brațul drept,
Curmat sau greu, ceva de-l frânge
Arată-mi ce să fac, Tu fă-mă înțelept!*

*De vorbe goale auzul să-mi descurc,
Ca glasul să-Ți aud mereu în gând,
In depărtata împărăție cum să urc?
Trimite jos în vale al iubirii cânt!*

*Deschide Doamne cerul pentru mine,
Deșartă-n stropi iubirea cea de sus,
Și lasă-mi din sita iertării divine ,
Sărutul cu mir pe fruntea-mi depus!*

*Adună-mă în legătură de iubire,
In dragoste o cingătoare-n snop,
Albastră cum e floarea de cicoare,
Firavă e dar ține spice la un loc.*

*Ajută-mă din dragoste de mine,
De brațul Tău strâns să mă țin,
Fii farul și lumina vieții mele,
Plăpând și mic cum sunt ...îți aparțin!*

17.07.2008

Adună-mă-n taină...

*Ajută-mă Doamne, să strâng în cuvinte,
Tot dorul ce-l simt că arde fierbinte,
Revarsă din suflet și-ncepe să cânte
De slava, spre Tine în note înalte!*

*Ajută-mă, fântână curgătoare să rămân,
Din tainice izvoare cu apa tâșnind,
Spre cerul ce porți în plama-Ți sfântă,
Picătură să fiu în a credinței stâncă!*

*Un strop desprins de-al lumii val,
Tu trece-l prin lumină și pătrunde-l,
De-aproape cu văzul și auzul ascuțite,
Rob să-Ți rămână și-n dragoste s-asculte!*

*Și printre lacrimi ce lăuntru-mi fărâșă,
Pune-mi în inimă boaba bucuriei deplină,
Cu duhul blândeții umple-i potirul,
În ascultare și slavă să-i cânte chimvalul!*

*De-mi vei răspunde la strigătu-mi cântat,
Din gând voi face doar podoabă de cuvânt,
Să ți-l aduc cu drag sorbind cu umilință,
Din cupa ce revarsă lacrimi de căință.*

*De vei vorbi eu Te voi auzi și asculta,
Învață-mă să știu Cuvântu-a descifra,
Un rand în suflet de-I fără Tine scris
Adună-mă în taină și... ține-mă strâns!*

11.07.2008

Noți de Sânzâiene

In prelungirea rugii mele,
Vis argintat a dorului scânteie,
La margine de noapte se-nfiripă,
Minuni cu îngeri, parfumuri divine,
Și peste toate, miros de sânzâiene!

Se scaldă culoarea în picuri de rouă,
Solstițiu împarte o vară în două,
Iubirea serbează uniri de destine,
Cu luna aninată-n noaptea trecută,
Natura-i la oră de admirație mută.

Adun poezia din culori răsfirate,
Cunună iubirii să fac mai departe,
Din floare de soc, sânzâiene și tei
Și iarbă în pârg ce-anunță cositul,
Adunarea recoltei bogate, ... e cultul.

O lume de basm, magie și vrajă,
Cuvinte descântec, parcă în mreajă
Prind zorii albaștri, ce-n ziuă sosesc,
Țin cerul deschis la omul de rând,
Cu lumea de sus în horă îl prind!

Mă răspândesc prin ierburi înalte,
Un șipot s-aude izvorul i-aproape,
Mă-ndeamnă să caut o floare de leac,
Doctorie pe rana deschisă, descântec,
Și visul pornește pe roți de dovleac,

Trăsură apare cu zâne în ceată, ușor
Hora pornește, se-nvârt, ...și cobor

*În mitul poveștii citite cândva,
Ma-amestec în lumea rămasă în carte,
După-atâtea nopți de Sânzâiene, uitate!*

*Și-n zori viorii ce-așteaptă lumina,
Din vise și flori mai fac o cunună,
Gândului magic trezit agăț sânzâiene,
Să-mi țină la suflet deschise fereastre,
Prin care pătrundă mii vise albastre!*

*Agale, mă-ntorc în ziua de vară
Plină de rugă, lumină și vraja,
Cu teii în floare, parfumuri divine,
Mulțumind alăutei ce cântă în mine,
Dulcea visare cu flori de sânzâiene!*

*E sărbătoarea venirii pe lume,
A Celui ce sfânta Ușa la Taine
A deschis, botezând pe Domnul Isus,
Păcat să ne ia , să ne ducă de mână,
Spre țara visării și fără de vină.*

24.06.2008

- Nașterea Sf. Ioan Botezătorul (Sânzâienele)

Glasul iubirii

*Din nou intrat-am în hora rugăciunii,
 Cu stăruința ca stelele în jurul lunii,
 Poteci lăuntrice să lumineze-n mine,
 Spre o trezire nouă cu pâlپări divine!*

*E simfonia inimii zi după zi nălțată,
 Desăvârșindu-se la infint cântată,
 Spre Cel ce locuiește în patria cerească,
 În Sfânta Trinitate din lumea îngerească*

*Și-L rog pe mai departe să-mi deschidă,
 În a credinței carte o pagină divină,
 Din rândul îndoielii să-mi făcă cenușă,
 Că-n umbra de gânduri aflat-am o ușa!*

*Și-n zi de Rusalii spre tronul-I ceresc,
 Cu ramuri de tei înflorit cunună-mpletesc,
 Cu rugă și cântec, simbol al focului sfânt,
 Pogorârea Cea Sfântă din nou amintind!*

*Peste milenii ce dulce-i cântarea iubirii,
 Blajinile glasuri ce-I sunt slujitorii,
 Se roagă în limba iubirii Tremii Prea Sfinte,
 Izvorul-I să curgă-n duioasele temple!*

*Mereu să ținem deschise la suflet fereastre,
 Veșnicul dar al iubirii dat prin Testamente,
 Ni Te descoperi lumină în Sfânta Treime,
 Și intri în cei ce suntem a Creației culme!*

*Așa cum există loc mai adânc ca mării adâncul,
Mai înalt decât cerul, mai vechi decât timpul,
E Sfânta Treime înainte de toate Present,
Loc sfânt fără spațiu, început sau sfârșit!*

*Spre partea din mine ce moarte nu are,
Privește o clipă , arunc-o privire,
Te strig printre lacrimi ce curg pe obraz,
Greu Te-am găsit și vreau să rămân treaz!*

16.06.2008 - Sfânta Treime

Mă iartă...

*Astăzi în vasul dorinței golit,
Adaug dorința din suflet albit
Și bobul din nou încolțit,
Adânc îl sădesc în vas pregătit.*

*Urechii trudite odihnă îi dau,
Scoica tăcerii la gânduri predau,
Liberă las clipa ce n-a sosit încă,
Plină ochi viața mea să o facă!*

*Ambrozii se varsă din cupa tăcerii,
Ochiul se-ntoarce din lumea plăcerii
Și trece în goană în lumea de flori,
Spre țara de pace din spate de nori!*

*Prin ceața uitării înegrite șterg colb
Cu nesațul privirii apusul să sorb,
Spre înapoi nu cumva să tânjesc,
În zori nesfârșiți de-o fi să pornesc!*

*Freamătul timpului ținându-l în loc,
Luceferi de rouă din geană se storc,
Brodează obrazul în șiruri picate,
Și cutele umplu cu lacrimi sărate!*

*Ca razele blânde ce-n amurg au trecut,
In zi fără mâine regret să nu simt,
Prin hățiș, drum bun să iau la răscruce,
Cu mine-am purtat un tron și o cruce.*

*Dorința fierbinte ce roade ispita,
Genunchiul îndoiaie în rugă spășită,
Uneori tronul inimii am avut ocupat,
Mă iartă ... pe cruce ades Te-ai aflat!*

10.06.2008

Păzește-ți inima...

*Într-un tablou ce am privit,
La ușa cu blândețe tot bătând,
Era pictat Isus ce aștepta ,
Căci ușa clanță nu avea!*

*Pe pânză învechită sta aprinsă,
Idea în culori surprinsă,
Că-n existența noastră limitată,
Și rugăciunea poate fi pictată!*

*Căci rugă tainică de-am înălțat,
Izvorul viu al vieții neseccat,
Ca să pătrundă-n inima păzită,
Bătaia-n inimă se-aude negreșită.*

*Să vrei grăbit ca să deschizi,
Cu ochii minții și să cercetezi,
O cheie a iubirii vei găsi ascunsă,
Ca ușa sufletului să o ții deschisă*

*Și ușa de perete când vei da,
În raze albe, Lumina te va inunda,
Pe dinlăuntru sufletu-ți împlântă,
Iar gândurile îmbracă haina sfântă!*

*Comori de gând în vers s-or frânge,
În cânturi sau culori pe pânze,
De slavă și de mulțumire înaltă,
De I-am deschis cu inima curată!*

*Păzește-ți dară mai mult inima,
Că-n suflet El ți-a pus vedere,
Poți ca să faci o treaptă din cădere,
Înalță-te din slăbiciune cu putere*

*Și-n jur când roată vei privi,
În toate vei vedea lucrarea-I,
Cheia iubirii la tine se află,
Cunoaște bătaia și-o clipă triumfă...*

27.05.2008

Mi-e dor de Tine,

*Mi-e dor de Tine Doamne,
Vreau să Te simt aproape,
Să Te ating statornic cu gândul,
Cum soarele fierbinte atinge pământul,
Cu raza-i nevăzută minutul fixează,
Aceleiași ore solare-n amiază!*

*Să Te ating cu gândul nemișcat,
Sub streășina salcânilor când stau!
Și în mireasma florilor ce-mbată,
Împrejurimi și oameni loalaltă,
De-adorm și simțurile revoltate ,
Ca florile jertfite, scuturate!*

*Să Te ating cu gândul meu ușor ca-n vise,
Precum e foșnetul din rochii de mătase,
Cuminte ca mângâierea ce încântă ochii,
Din catifeaua de la trandafirii roșii,
Sau macii ce incendiază primăvara,
Cu flacara culorii lanul de secară!*

*Să Te ating ca apa mării malul,
Sclipiri ca de cleșatar ce are valul,
Și forma țărnelui ce-o ia în dansul,
În zbaterea-i molatic-uduioasă
Și-n cerul nesfârșit curs în mare,
Parcă vărsat din înălțimi albastre!*

Să Te ating în crucea de pe creasta,

*A muntelui ce falnic brazii poartă,
Simbolul credinței tuturor,
Ce-n fața Ta plecați în rugăciune,
Chemându-te o binecuvântare a ne da,
Din înălțimi știm și primi iertarea Ta!*

*Să Te ating și în privirile de taină,
Din ochii celor ce în cale mi-ai trimis,
Cu ajutorul lor eu drumul să-mi găsesc,
Mereu ca să Te caut, să mă desăvârșesc,
Trecut prin focul ars și apoi mistuit,
Model îmi este fierul ce jarul l-a topit!*

*În toate să-mi rămâi apropape tot mereu,
In suflet să-mi domnești, ești dorul meu!
Și marea de gânduri ce mintea-mi străbate,
De cânturi de slavă spre Tine înălțate,
Atingerea păcii divine și-a crezului meu,
Că-n Toate și Unul îmi Ești Dumnezeu!*

13.05.2008

Respect cuvântul

*„Doamne, ascultă-mi rugăciunea,
s-ajungă strigătul meu până la Tine”
Psalmii 102:1*

*Ascultă-mi Doamne poezia rugăciunii,
Și du-mă mai departe pe brațele Luminii,
De mulțumiri vin să-Ți aduc buchetul,
Suport ca să-mi rămâi ca pânzei șevaletul!*

*La fel cum un artist cu mâna-i iscusită,
Culori frământă pe o pânza mărginită,
Până un tot formează în rama aurită,
Mi-ai dăruit gândire în cuvinte înflorită!*

*M-ai luminat ca să respect cuvântul,
Mi-e martor mut și trestia și vântul,
Mormânt le fac lui Nimeni, Niciodată
Și căpătâi cunună din alte cuvinte adunată!*

*Le-adun pe cele mai frumoase pe hârtie
Cu drag din inimă să îți trimit o „carte”,
M-alătur celor ce te vestesc în Univers,
Pun vestea în cuvinte și o redau în vers!*

*Adânc să căutăm în noi ca într-o mină,
Cu sârg, ca omul care sapă o fântână,
Făcând izvorul tainic afară să țâșnească,
Să dăm de apa vie ce setea o să potolească!*

Să iubim omul, cuvântul, natura și Lumina,

*Că-n fiecare există ascunsă o taină divină,
Văzând frumusețea în toate, mai ușor vom răzbi
Și rămânem cei pe a căror cuvinte se poate zidi!*

*Smulgem ceva din noi și altora întindem,
„Ține acesta mi-este sufletul” răspundem!
Când adevăr rostim din inima fierbinte,
Cât de frumos răsună gândul în cuvinte!*
09.05.2008

Hristos a înviat!

*Aprilie încă ninge cu flori,
Covoare se-aștern în culori,
Mângâie privirea un verde mai crud
Și cerul brăzdează cocoare în cârd,
În stoluri solia căldurii ne-aduc,
De doruri mânate la cuiburi se-ntorc.*

*Încă o vară pe-aicea vor trece,
În țara de basm din Carpați,
Ce-și are povestea în vechile cărți,
Cu marea aproape și munții înalți,
Adevăr și legendă frumos împletite,
Si-o deltă de vis de cer dăruită !*

*Pe la porți dăltuite în lemnul de brad
De meștere mâini, stau oameni la sfat,
Bătrâni și copii în strai popular,
Trecutu-l învie în gându-mi curat
Iar viața lor simplă trăită la sat,
Mă-mbie să mă-ntorc la tihnă și sfat!*

*Și târguri de oale la margini de drum,
Lucrate cu drag, meșteșug din străbuni,
Din lut frământat în palma trudită,
Ornate cu brâie din huma dospită,
Mă-ndeamnă în era de foc a științei,
Să revin tribut să plătesc simplității!*

*Mai văd câte-o horă în fuga mașinii,
Alături de tineri, în cărjă bătrâni,
Cu ochii lor limpezi în zare mijind,*

*Și cumpăna vremii în loc s-a oprit,
De-atârnă și timpul pe vârful de cuțit,
O pace în care străin e un om mai grăbit!*

*Și-n alba lumină ce curge fuioare,
Din cerul albastru din zare în zare,
Auzul se umple de cânturi asalt,
O mierlă încântă cu trilu-i înalt!
Par toate în horă cu pasul săltat,
Si-n larva se-aude "Hristos a-nviat"!*

*Mă prinde natura în horă cu ea
Si pacea coboară în inima mea,
Săltând dorită de cânt și de joc,
Se-ntoarce-n copilul pe câmp alergând,
Ce-adună maci roșii în brațe strigând:
"Hristos a înviat"!... e cu noi pe Pământ !*

30.04.2008

Răbdarea . . .

*A năvălit trecutul peste mine,
Mai răsfoiesc prin paginile pline,
Depart un semn, desfac și paranteze,
Trecute gânduri încep ca să vibreze !*

*Din cartea vieții re trăiesc
Momentele ce-n amintire năvălesc,
E pagina copilului din mine,
Nealterat de vremea care trece, vine.*

*În primăvara asta ce-i imensa poartă,
Unda tristeții în ceață se departă,
Lumina se scurge în valuri fuioare,
Ie își pune natura din fire de floare,*

*Cu ea odată mă-mbrac de sărbătoare
Și eu, pun aripi visului să zboare,
Smulg gândului cuvinte frumoase,
Veșmânte le pun și straie de mătase.*

*Cad ninse petale de flori albe, roze,
In ram urma-și lasă în fructe și frunze,
Pe dealuri culori curg valuri verzui,
Și-n toate e-un miros dulceag-amărui!*

*Din tihna înaltă se scurge și harul
În loc pregătit ca și ramul, să are ogorul,
Altă sămânța ascunsă cu grijă trezească,
Cu raza răbdării s-o facă să crească!*

*Ce vreme, ce pace, ce culori !
Ochii uimiți nasc tainici fiori,
Mângâie privirea și-o poartă,
Ca și pe o frunză de vânturi luată!*

*Cu măiestrie ținute de-o mână ascunsă,
În căderea lor nesfârșită și blândă,
Toate revarsă iubire, ecoul găsește,
Golul îl umple și-o inimă crește!*

*Bucuroși primim roadele viselor noastre,
În ani, crescute cu trudă, răbdare și rugă
Ca și falnic stejar ce fuse o ghindă,
Sau puiul de păsăre ce-n ou se ascunde !*

*Răbdarea e arma de foc a iubirii,
Ce nu arde mocnit, ci topește
Urma invidiei, geloziei sau urii,
Balsam este ranii și nod legaturii.*

*Cu arma răbdării din cui coborâtă,
Fac preș din cuvânt dorului sfânt,
Si-n taină-l aștern tot mai sus,
În sufletul meu așteptând pe ISUS!*

05.04.2008

Tăcuta iubire

*Abandonat pe al uitării și visării mal
În solitudine purtat de al tăcerii val,
Vorbind mai puțin, mai scump la cuvânt,
Poți să atingi Necurpinsul tăcând!*

*Singur o vreme de stai din a ta vrere,
Deșertu-ți din suflet curând va-nflori,
Pe aripi de vânt plutind printre stele,
Stăpână te are iubirea pe tine, pe ele!*

*Păstrează în suflet adânc un colț neatins,
La fel ca și crinii ce nu torc și nici țes,
Vină de-ți faci din ceva, mai las-o deoparte,
Iar firul în patru nicicând nu desparte!*

*Poarta de fildeș când treci, grijile lasă,
Fă-ți căpătâi din cerul boltit de mătăasă,
Genunchiul îți pleacă, închină și versul,
Celui ce are în grijă întreg universul!*

*Apoi cu gândul albit, tăcut și smerit,
Tu rob al plăcerii pe pământ risipit,
Respiră sorbind cu ochii la cer,
Licoarea iertării din Sfântul Potir!*

*Simți-vei fiorii trăirii sublime,
Ce templu-ți pătrunde cu raze divine,
Născând dorința din lumea cerească,
Să fii om dar liber de firea lumească!*

*Limpezi răspunsuri ca stele făclii,
Din cerul deschis pentru tine, sunt mii
La ruga-ți fierbinte de-i sfânt obicei,
Să fii iar în lume dar nu și al ei!*
31.03.2008

Oare . . .

*Cum de primăvara știe,
Se îmbracă-n sărbătoare,
Si-n noi haine reânvie,
Pentru noi și pentru glie?*

*Cum de firul mic de iarbă,
Ce prin crusta se căznește
Ca să iasă și-apoi crește,
Numai apa și lumina, îl hrănește?*

*Cum de vântul cel hoinar,
O sămânță fugărește,
Până cuibul și-l găsește,
Sub pământ sau pe-un lăstar?*

*Cum de știe râul calea,
Să găsească către mare,
Printre pietre de pe stânci,
Sau prin văile adânci?*

*Cum de pasărea plecată,
Cuibul părăsit în toamnă,
C-ușurință îl găsește,
Fără hartă-l nimerește?*

*Cum de poate o albină,
Alergând din floare-n floare,
Să adune-n dulcea miere,
Munca ei folositoare, știe oare?*

Cum de mii de stele aurii,
De pe bolta cea albastră,
Stiu citi în viața noastră,
Taine fără a le păstra?

Intrebări o mie una,
Puse de o nepoțică,
Ce răspunsuri și-au găsit,
Intrebări câte-a rostit!

Draga mea, cu ochi de stele
Și privirea ta albastră,
Stii tu oare ce înseamnă
Doamne, Doamne-n viața noastră?

Că Domnul ne-a făcut dar,
Natura și toată lumea,
Care sunt daruri divine,
Si ne țin viețile pline?

Stii tu oare că iubirea,
E izvorul vieții noastre
Ne ajută să trăim,
Și a dărui înseamnă

Să ai harul Domnului!
Ce tu dai îmbogățit,
Din tot sufletelul tău,
Dor este de Dumnezeu?

Tot vorbind așa, un gând
Ce se vrea o întrebare
Nu-mi dă pace și mă doare,
Plin este și de candoare.

*E o întrebare mică,
Ce-a rămas fără răspuns,
Si în prag de primăvara,
Mă întreb și eu pios:*

*Spune-mi Doamne, care pui
Totul în orânduială,
Căci Tu ai răspuns ușor,
Dacă și mugurii dor?*

*Când copacul primăvara,
Până strai nou să își pună
Haina albă a florilor,
Oare mugurii îl dor?*

21.02.2008

Anotimpul învierii

*Mai rup o filă-n calendar,
Și uit socoata timpului pândar,
Pe zile, luni și ani, o pierd,
Si mă arunc în primăvară iară,
Cu ochii copilului de-odinioară!*

*Albi ghiociei ce am în suflet,
Cu rădăcinile înfipte-n cuget,
Ce-n lacrimi blânde i-am udat,
În fiecare primăvară reânvie,
Gingaș, tăcute amintiri învie!*

*În anotimpul învierii noastre,
Să căutăm prin amintiri măiastre,
Salașul bucuriei fără margini,
Că-n suflete de-a pururea purtăm,
Comoara întregă ce o căutăm!*

*Din câte anotimpuri anul are,
Primăvara e dulce binecuvântare,
Renașterea naturii din somnul
Trecut și poate că, Omul,
De bucurie a fost creat, de Domnul!*

*Să lăsăm cerul să ne mângâie privirea,
Pierduți să rămânem, tăcută rostirea,
Cu nesaț albastru-i sorbind,
Prin ochii ce până mai ieri fură orbi
Și sufletul se golește de ce-l făcu rob!*

*Topită iubirea să curgă-n val blând,
Topit tu însuți în trupu-i plăpând,
Începe primăvara asta în fire să urci,
Cu mir drumul spre Dumnezeu ți-este uns,
Din drag pentru tine de Bunul Isus!*

06.02.2008

Se-aude un clopot

*Un clopot ce bate se aude,
Din turla ce tainic l-ascunde,
Sunetul lin, desfundat,
Timpul îl rupe în ritm sacadat!*

*Peste omul ce-a fost și s-a stins,
Văl negru al vremii s-a-ntins,
Ceasul vieții a-ncetat să mai bată,
Pentru el a fost pentru ultima data.*

*Demn cartea vieții închisă,
Fără semne sau foaie desprinsă,
Cu rugăciunile spuse solemn,
El zboară acuma spre somnul etern!*

*Pentru noi cei rămași să-nțelegem,
Contează-n acea clipă, cum trecem,
In ziua vieții noastre ce pleacă,
Cât bine făcut cântarul apleacă!*

*Necazuri sau bucurii de-am avut,
Tona sau gramul, măsura de le-a fost,
Nu importă ce-atârnă-n cântarul ales,
Am clădit noi ceva din ce am cules?*

*Să plecăm sufletește un pic mai curați
La frate sau soră un pic mai atenți,
Un pic mai multă bunătate, iubire,
De-i cazul să îndreptăm vremelnica fire.*

*Între gânduri ce mă împresoară,
Mă-ntreb cine viața măsoară,
Cum de moartea găsește cărarea,
Iarna sau vara, dimineața sau seara?*

*Ecoul de umple, un clopot ce bate,
Crudă întrebare gândul străbate,
Sincer, curat se naște-un răspuns,
Clopotul bate și pentru cei ce-am rămas!*

*E tristă hârtia sub litera scrisă?
Pătruns un moment de tema atinsă,
Poți să treci ingnorând-o îndrăzneț,
Dar Moartea există,
Cu mersu-i agale sau pasul semeț!*

22.01.2008

Tablou de iarnă

O iarnă de poveste ,
A venit peste noi,
Și nu mai vrea să plece,
C-au rămas desagii goi!

Pe cărare de-ai pornit,
Cu pasul tot mai grăbit,
Scârție sub tălpi omătul,
Flămând gerul mușcă nasul!

Copacii cu crengi arare,
Ce și-au pus a iernii floare,
Au haina și mai frumoasă,
Din nea albă și scămoasă!

Lângă talpa podului,
Doarme sora plopului.
E o salcie pletoasă,
Ce străluce scânteioasă!

Printre crengile-i lungite,
Cântă vrăbii amorțite,
Zgribulite și zglobii,
Pitulite-n ramuri mlădii!

Iar sub stratul de zăpadă,
Zace lăsându-se pradă,
Strai de toamnă arămie,
Ce în flori o să învie!

Clopoțel de vânt la grindă

*Nu se-aude până-n tindă,
Amorțit și neclintit,
Vântul nu la mai urnit!*

*Totu-n jur e poleit
In veșmânte de argint,
Ce-n lumină scânteiază,
Fulgerând privirea trează!*

*Doamne, iarna asta ninsă,
Din poveste e desprinsă,
Îmi alungă întristarea
Și-mi aduce desfătarea!*

*Si mă-ntreb în gând smerit,
Oare aievea au venit,
Omături de altădată,
Cum erau de mult, odată!*

*Cum prin ierni eu mă strecor,
Iată mi se face dor,
De-o bătaie cu zăpadă
Si... mă las visului pradă!*

15.01.2008

Taina mea

*E sărbătoare astăzi,
Si Te aștept să vii,
O masă pregătesc,
Cu lumânări aprinse,
Ca stelele făclii,
Un vas de lut cu poame,
Miros de pâine caldă
Și cu măslina negre,
E post și sărbătoare,
Si Te aștept să vii!*

*Pe masă scot o carte,
Si rugăciuni citesc,
Un oaspete de seamă,
Cu cinste să primesc!
Fac larma să se stingă,
Si cântece să tacă,
De-ajuns e candela,
Lumină ca să facă!
Si flăcări tremurânde,
Fac umbrele mai blânde,
Ca pe pereți să joace!*

*E ziua mea și mai frumoasă,
Atâtea toamne nu am fost acasă,
Acum am rupt a îndoielii plasă,
Când Te-așteptam la ușă,
Dar Tu băteai pe dinlăuntru!
Pun pe hârtie înscrisul,
Să îl citească Necuprinsul,
Nu mă-ndoiesc că știe,*

*Dar îmi strig bucuria,
Că am ucis mândria,
Cu tot alaiul ei!*

*Lemnul de brad în sobă
Trosnește și miroasă,
A smirnă și tămâie arsă,
În toamna mea târzie,
De roade încărcată,
Si creanga desfrunzită,
Să vii azi, ai să poți?
Nimica n-o să cer,
Azi am să tac aievea,
Si taina mea știu-va,
Doar foaia de hârtie,
Si cititorul ei!*

24.11.2007

Inima mea

*Te aştept să cobori,
Inima să-mi priveşti,
Prin ferestre de suflet,
E rănită pe părţi,
Cum s-a rupt în bucăţi,
Pe la margini cu zdrenţe!*

*Altora am tot dat,
Nevoi de-au avut.
Te aştept ca să vii,
Petec cald să îi pui,
Loc rănit ca să vindeci,
Si cu mir să îl ungi!*

*Semne de-au rămas,
De la lacrimi uscate,
Sau săgeţi infipte,
Strânsă în cleşte
De vorbe, cuvinte,
Urmele le-alină,
Cu-o ungere divină!*

*Vreau să-Ti mulţumesc,
Şi sper să mă ierţi,
Caci din ce-am primit,
Am tot dăruit,
Şi în faţa Ta prezint
Doar o inimă frântă!*

19.11.2007

Vis de olar

*Când soarele fierbinte sărută pământul
Si crusta uscată zace cămașă pe lutul
Dospit ce-așteaptă a olarului trudă dibace,
El, din bulgăr, cu mâna-n bucăți îl desface
Il frământă, formă îi dă și-l descântă...
In gând, ol pe masă să ajungă, îi cântă.*

*Apoi, pe lespede udă îl pune, îl zvântă,
Il unge cu smalt, pe masă de soare ferită,
La gură-i pune un guler ornat în culori
De pământ, cu brâie de sori sau de flori,
Cu grijă-l usucă, cuptoru-nfierbântă,
Focu-ntreține căldura și vatra-i încinge.*

*Cuptorul încins cu vreascuri și joarde,
Aburul împinge afară și olul se arde.
Lutul se coace, olaru-n gând cântă,
Pe masă s-ajungă ținut de o toartă,
Umplut cu aghiazmă, în mână de fată,
Sau cu vin roșu din via lucrată!*

*La o fântână în câmpul pustiu vara,
Drumeț ostenit la vreme de seară,
Din urcior sau ulcea agățată, soarbă,
Un strop din apa fântânii, curată,
Setea să sece-n cerul de gura uscată,
Atârne-napoi urciorul, ulcica deșartă!*

*S-ajungă-n pridvoare de casă, pe-o masă,
Din olul ascuns sub buchete, revarse,*

Sânzâiene și maci, flori de câmp adunate,
De prin crânguri și lunci însorite,
De copii pentru mame adorate,
De băieți pentru fete iubite!

De-o fi ca vasu-n bucăți să se spargă,
Cioburi și țândări, fărâme s-ajungă,
Dup-un timp, scăpat dintr-o mână,
Oftatul părerii de rău de nu-l prindă,
In locul de unde-a plecat se întoarce,
Si lutul cu drag înapoi îl primească!

Iarăși din lutul udat, sub soare dospit,
De mâini frământat, în formă rotit,
Ajuns în cuptor, alt olar visător,
Menească-l în gând s-ajungă urcior
Plin sau gol, pe masă, în mână purtat,
Sau amforă zveltă cu brațe și gâtul înalt!

Dar focu-a trecut, din cuptorul răcit,
Olarul departă cenușa din focul spuzit,
Ce a ars și mocnit și ies la iveală,
Mai albe, mai negre, ol lângă oală,
De mâna lui puse, în stivă clădite,
Arse-n căldură și-n flăcări călite.

Ia câte una în mâna murdară de tină,
Cu palma căuș praful sterge și adună,
Numără și-și face socoata în gând,
Bănuți va primi la al oalelor târg.
Dorința de a crea îl salvează,
Bogat el va fi doar că lut modelează!

Olarul, cu grijă ulcica mângâie și-ntinde,
Oale mari, mici și pui, în odaie și tindă,

*Visează la pilda din cărțile sfinte,
Că omul din lut a venit și-n lut se întoarce,
Ca-același e lutul, același Olarul ce-n humă
Pune apă, foc și lumină, dând viață la tină!*
17.10.2007

M-aștepti...

*E toamnă târzie, cu soarele blând,
Cu-auzul atent un zgomot să prinzi,
Privesc către poartă ochii tăi blânzi,
O umbră să vezi, căci văzul e slab.
Cu mersul încet, cu părul tău alb,
Pe prispa te-așezi și... m-aștepti!
Ani grei peste tine-au trecut,
Ani au trecut peste toate!
O mână de om cu glas tremurat,
Cu vorba molcomă și gândul curat,
Izvor din minte de om înțelept.
Cu-n colț de batic înflorat,
O lacrimă-ți ștergi în ochiul uscat!
Tufe de flori și nuci decojite,
Pe iarbă întinse, la soare uscate,
Galben gutuia, galbenă frunza,
Bătrân e copacul, rodul apasă,
Atârnă și crengile-și lasă.
Si casa și prispa mai joasă,
Si gardul într-o parte aplecat,
Leagăn și umbră nucul mi-a fost!
Mi-a fost, nu mai este...*

*Amintiri în șuvoi, scumpă povară,
Umbre învie și-n gând le presară!
Te văd cum vii de pe câmp ostenită,
Cu mâna uscată de munca, muncită,
Fărâme, bucata în șase o rupi,
Pe masă o pui pe un ștergar ros,
Fire de in ce-ai țesut și ai tors!
Sărac ne-împarte-ai vorbe alint,
Îndemnul și pilda în ele mai simt,
Copii puși pe șotii, hârjoană,
Glasu-ți aud strigând a dojană!
Boabe de rouă în gene-mi apar,
Înapoi când privesc, iar și iar.
Aș vrea, de la mine putere să iei,*

Pe umeri să-mi pun anii-ți grei.
Mi-e teamă să pun în cuvinte,
Ce dor am, ce inima-mi simte,
Trecute și dulci aduceri aminte!
Să scriu albul hârtiei mă-ndeamnă
Numele-ți de sfântă icoană, mamă,
In suflet te port, în galbenă ramă!

În seara ce vine o lampă aprinzi,
Sticla o cureți, fitilul întinzi,
Lumina e slabă, tăcerea e spartă,
Auzul ascultă un câine ce latră.
Încă o zi ce-n noapte s-a scurs,
Crud taie din firul vieții întins!
M-aștepți, ca să vin...
Aștepți ca să pleci...

12.10.2007

Biserica din inima mea...

*"O carte, cinste cui te-a scris"!
Mă frământă al tău vers, poete,
Ce odată ai scris și ai fost!
"Cuvinte potrivite" ai adunat,
Nume înscris pe o carte-ai lăsat!
O carte deschisă e și viața mea,
Cu pagini înscrise în inima mea,
Litere mari curg roșii prin ea!
Se adună-n cuvinte și scriu,
Aduceri aminte în pagini descriu,
Insemne, semne și puncte pe i,
Oaze, vârtejuri, răscruci.
Merg mai departe cu pașii mărunți,
Culeg și adun din anii trecuți,
In mănunchi bucurii și tristeți.
Dragi îmi sunt, au fost martorii mei....
Câte ierni, câte veri au trecut,
Peste mine copil, peste mine crescut,
In mine clădit-au biserica mea!
In sufletul meu, în inima mea!
Chiar dacă e noapte sau soare,
Chiar dacă sub cer albul ceții apare,
Chiar dacă norii grei pământul apasă,
La mine în suflet e mereu primăvară.
Cu zile de iarnă, cu zile de vară.
Deși în toamnă târzie m-am născut,
Dumineca, cu rod bogat revărsat
Toamna-n noiembrie, din înalte sfere,
Punea cineva în inima mea, sărbătoare.
Raze blânde de soare ceru-mi brodau,
Pe cale să merg, pe cale să stau.*

Așa m-am găsit, așa m-am aflat!
Cu mâinile-n rugă întinse am strigat,
Prin mine să curgă șuvoiul iubirii,
Isus să coboare-n cântat de caval,
Prin mine pătrundă credința în val,
Să umple biserica din inima mea,
Lumina s-aducă o dată cu ea...
A venit, și o pagină scrisă redau
Cu mâinile-n rugă întinse să dau,
Să n-aștept să primesc mai întâi,
Doamne venit-ai și Te rog să rămâi!

Tu, cititorule să mă ierți
Că pe foaie mai scriu rugăciuni,
In candela iubirii s-aprindă tăciuni,
Scânteia să țină în mine aprinsă.
În versuri preaplinul revarsă,
Se-așterne pe foaie și curge încet,
O pagină dau și alta încep!

10.10.2007

O muzică divină....

*O muzică divină tot mai aproape sună,
Mă face să visez, auzul mi-l alină,
Si liniște presară peste gânduri,
Cuvinte curg pe foaie, rânduri.*

*M-agăț de-un gând ce firu-și țese,
Cobor într-o poveste...
O zână bună gândul întâlnește,
Un semn al ei și visul se pornește.*

*Bagheta magică îmi pune aripi,
Si-n sus mă-nalț ușor, ușor.
Visez apoi, c-am poposit pe-un nor,
Popasul ca să fac, în lungul zbor.*

*Privesc o clipă înapoi mirată,
La haina grea, jos dezbrăcată,
Curg zdrențele-i din falduri,
E grea de trecerea prin gloduri.*

*O vreme mi-a ținut de cald,
Deși pe umeri apăsa când o purtam,
Si-ades mă încurcam în poale,
La ea privesc acum cu jale.*

*E haina vieții mele acolo jos,
Grămadă, ponosită și murdară,
Mi-a dat-o Domnul să o port o dată,
Si n-am știut s-o țin fără de pată.*

Pe-al vieții drum zi după zi, purtată,
Un fald a ei s-a agățat de cupă,
A răsturnat-o și lacom am gustat,
Tot ce din ea afară s-a vărsat.

Apoi, un timp ea m-a ținut în loc,
Din cupa vieții ca să sorb,
Până la fund de tot, amarul,
Să oselesc de o-i găsi, nectarul.

Târziu, prin falduri zdreanțuite,
De vreme și purtare învechite,
Am început să caut ostenită.
O cută, pe mine m-ascundea, pitită,

Firavă, tremurând, neânsemnată.
O mână nevăzută cuta îndreptă,
Lumina năvăli, căzu-i lovită,
Ca și un fluture pe lampa încălzită.

Și eu precum o stridie, să fi putut,
(Ea în sidex îmbracă firul de nisip,
Să n-o rănească, că e nepoftit -
Perla e-al suferinței rezultat.)

Să dau deoparte greu-n viață năpustit
Si-acum aceiași haină aș fi purtat,
Fără să caut, că-mi ținea de cald,
Aș fi încă ascunsă după fald.

Si n-aș fi ajuns ca să plutesc pe-un nor,
Să urc în vise nalte dar să și cobor.
Acum iau haina de pe jos, o netezesc,
Praful îl scutur, o-mbrac și mă trezesc.

*O muzică divină auzul îmi alină...
Mi-ntind cu grijă cutele la haină.
Ce vis? Auzi... să te visezi că zbori,
Într-o poveste, cu zâna agățat de nori!*
27.09.2007

Poezie pentru Ana

Iubire din iubire, tu ai venit pe lume!
A sufletului meu tu ești, mică minune!
Tu ești lumina mea cu ochi de cer,
Obraji de catifea din roșu trandafir,
Cu părul lung, șaten, ce saltă în cosițe,
O floare printre falduri de rochițe.
Cu zâmbet ca florile în roua dimineții,
Iar râsul, un clinchet, clopoțel al vieții!
Vioaie ca apa de izvor, în sus tresalți,
Zi după zi tot mai frumoasă te înalți!
Dintr-o minune mică, un ghemotoc pufos,
Ești astăzi o fetiță cu aer de zeiță...
Era în zi de iarnă, pe o alee îngustă,
Săpată în zăpadă, nămeți cât casa,
Te clătinai când primii pași făceai...
Un pic ai mai crescut și printre flori,
Ai aruncat cât colo un biberon diform!
Cuvinte de tine înțelese, încâlcite,
Ți le sorbeam cu drag, așa stâlcite
Apoi, când vorba-n frază ai pus ușor,
O întrebare simplă o repetai de zor:
„Și toată lumea mă iubește”? Spuneam da.
„Și Soarele mă iubește”? Spuneam tot da.
„Și Doamne Doamne mă iubește”? Da, da, da.
Copil iubit, când din plimbări ne întorceam,
Și-n fața porții noi eram, o deschideam,
Salutul tău era: „Sărut mâna casa mea”!
Că Domnul în tine clar a pus minunea,
Mă minunam atunci, mă minunez acum!
Se clatină acum un dințișor de jos,
Azi, mâine ai să scapi de el, ușor,

Când peste casă ai să-l arunci în zbor,
O să-ți apară altul trainic pentru viitor.
In vara asta la sfârșit, te pregătești,
Tu pragul școlii, sfioasă ca să-l treci,
In primăvara de copil, o vreme ai să petreci.
Cu flori în mână și ghiozdănel în spate,
Timpul răstorn și pe mămica ta o am în minte,
In uniformă albastră, sfioasă și cuminte!
Minuni din cărți tu ai să deslușești,
Povești cu împărați și zmei, cu zâne bune,
Copilăria pe mai departe să-ți aline.
Iar, jocul tău zglobiu printre căței, pisici,
Iți va rămâne-n amintire, o oază-n casă la bunici.
Cu miros de cuptor și flori, în dimineți și seri,
Când la un semn al tău, nu mai suntem stingheri,
Cu tine împreună, în povești ne pierdem,
Deoparte punem griji și facem tumbe,
Lăsam haihui pe gânduri să ne umble!
Tu, draga mea, ce porți nume de Sfântă Mamă,
Duci mai departe numele bunicii, Ană,
Cu-același nume, două bunici și amândouă
Cu tine-mpart iubirea, ca boabele de rouă,
Din cer senin pe flori, în dimineața nouă!
In dar tu ai primit pe cei mai buni părinți,
La rândul tău să îi iubești, să nu îi uiți,
Cu bucurii mereu să îi încânți și să-i alinți!
Părintele Ceresc în viața să te-ndrume,
Tu Calea să cunoști și să îi calci pe urme!

10.08.2007

Dimineți

*Veșminte cu minunate irizări de roua,
Imbracă florile în dimineața nouă.
S-atingi o moale catifea din trandafirii,
Cu picături de rouă albe, galben, roșii!
Si pânze de păianjen fine ca o ceață,
Pierdute printre razele de soare blânde,
Si multe vietăți care roiesc plăpânde,
Trezite-n dimineață de al cocoșului cântat.
Un colț de lume ce Domnul n-a uitat!
La mine în grădină s-a pogorât lumină,
Pe-albastrul cerului e încă luna plină.
Albă, pufoasă, va curge-n jos curând.
O nouă zi începe, vrând - nevrând!
Lasată să tresară, o ramura se clatină ușor,
O vrabie tresaltă cu ușurință-n zbor!
Un zgomot înfundat și brusc se-aude
Un măr pe jos, cu zgomot cade!
De forța gravitației învins a fost,
Te uiți în jur, vezi toate au un rost.
Pe-un ram mai sus o mierlă trilul-și cântă,
Un susur de izvor auzul îl încântă!
Sub greutatea ei, o salcie se frânge,
O adiere lină și o auzi cum plânge!
Foșnet de frunze, adieri de vânt,
Devreme dimineața, culori profunde sunt.
Pictorul din mine, netrezit, adună la un loc,
Cerule, pământul, apa și soarele de foc.
Pe pânza minții compun în grabă un tablou,
Culorile le-amestec, sublim eu le redau!
Cinci elemente dau forță și mister,
Si unul fără altul nu poate fi stingher,*

Iar între ele o pură conştiinţă,
Pe mai departe le uneşte, cu ştiinţă.
Viaţa le dă, le face să se mişte,
Să aibă sens, E Dumnezeu în toate,
Si nimeni-n locul Lui n-o poate face.
Cât si-a dorit şi câte Omul a descoperit,
Dar numai ordinea din Univers n-a stăpânit.
Si este bine ca ierarhia să respecte,
Pe Dumnezeu să îl găsim în toate.
Noi suntem micii slujitori, sa nu uităm,
Mici păvădii în roata vieţii ce monoton
Rostogoleşte, în drumul său rotund.
De unde a plecat, acolo se întoarce,
Să fie fiecare așa cum Domnului îi place.
Din dimineaţa vieţii şi până la apus,
Să scoţi la suprafaţă ce-n tine a fost pus,
Să şlefueşti, să cureţi, un diamant ascuns.

31.07.2007

Podul

Era pe înserat, în zi de primăvară,
Începuse a păli a soarelui lumină,
Cursul din zi spre noapte, își urma.
Ai hotărât atunci să faci un pod
Peste pârâul care apa-și curge,
Prin poarta casei noastre, trece.
O trecere ușoară să-nlesnești,
Pe podul ce-ai să construiești,
Spre-a visurilor noastre casă.
A mai trecut apoi o vreme,
De astă-dată-n răsărit de soare,
In fapt ai început a pune, în vară,
Ce ai gândit în astă-primăvară.
Am înțeles așa, că tu îmi dăruiești,
Podul pe care ai să-l construiești!

Si ca în alte dăți, să nu rămân datoare,
Eu m-am gândit la rându-mi, să suspend
Din inimă spre inima-ți, să întind
O punte care seamănă cu podul.
La talpa ei să-mi zidesc dorul,
Să te învăluie în zi și noapte,
Spre inima ce-n piept îți bate.
Să-armez totul cu bune gânduri,
Pilonii din scripturi, în rânduri
Vor sta la temelie, să-l susțină,
Credința și Speranța, mână-n mână.
Iar cărămizile iubirii, roșii,
Arse în focul pasiunii netrecute,
Drept zidărie la imensele arcade.
In drumul tău să nu te rătăcești,

Calea ce trebuie, ușor să o găsești,
Din loc în loc, presar mărgărintare
Drept parapet, pe laterale!
Rup liniștea-mi și ți-o trimit agale,
Ca inima-ți de piatră să străpungă,
In mii de bucățele să o spargă,
Pe pod, spre Domnul, în sus să curgă.
In drumul ei să prindă rugă,
Răbdarea, bunătatea și iubirea,
Si mai presus de toate pacea.
Toate împreună lucrarea Domnului,
In noi să-nceapă să zidească,
Cu ajutorul lor, să ne desăvârșească.

Apoi pe podul construit cu trudă,
Mâinile-n rugă să-mpletim,
Si Domnului să nu uităm să mulțumim,
Că ne-a-ndreptat aicea jos să construim,
Un pod care în cer s-a prelungit.
Tu cu sudoarea frunții tale l-ai stropit,
Cu lacrimile mele în șuvoi s-a contopit,
Si împreună-am construit un pod,
Din suflet către suflet a pornit,
Pe mai departe,
Pe noi și malurile apei le-a unit.

20.07.2007

Eu am găsit iubirea

*Când o sămânță am sădit,
Ea mai târziu o plantă a devenit,
Apoi cu flori m-a răsplătit,
De fapt, iubirea am găsit.*

*Când firul mic de iarbă am călcat,
Si-n urma mea eu am privit,
Cum înapoi s-a ridicat,
De fapt, iubirea am aflat.*

*Când în căușul palmei eu am prins,
Din zborul lui un cărăbuș,
Din nou zburând eu l-am privit,
De fapt, iubirea am găsit.*

*Când sus pe munte am urcat,
Si nori cu mâna am atins,
Atât de mult m-am bucurat...
De fapt, iubirea am aflat.*

*Când un copil murdar și părăsit,
In drumul meu am întâlnit,
Si cu privirea nu l-am ocolit,
De fapt, iubirea am găsit.*

*Când cineva m-a așteptat
Pe mine, grabnic m-a chemat ,
Ca să-l ajut n-am amânat.
De fapt, iubirea am aflat.*

Când omul drag, ce m-a rănit,

*Povara să-și ridice, eu l-am ajutat
Si mai departe l-am iubit,
De fapt, iubirea am găsit.*

*Când timpu` a sale urme a lăsat,
Ca să se vadă pe-al meu chip,
Si eu oglinda... nu am spart,
De fapt, iubirea am aflat.*

*Când mâinile în rugă-am așezat,
Eu am cerut și-am implorat,
Dar n-am primit ce-am așteptat,
Intr-un târziu, iubirea am aflat.*

*Când eu cuvinte împletesc,
Din gânduri ce se bulucesc
Si pe hârtie lasă urme, le-aleg,
De fapt, iubirea eu culeg.*

*Când, mai târziu m-am întrebat,
Cine în mine iubirea a sădit,
Oceanul de iubire am descoperit,
Si cu IUBIREA am făcut, un legământ.*

*Eu cât voi exista pe-acest pământ,
De lucrurile simple ce m-au bucurat
Cândva, nicicând nu voi uita.
Iubire din ocean eu voi lua,
La rândul meu, iubire eu voi da,
Căci tot iubire voi culege și afla.*

07.06.2007

Mi-e dor

*Mi-e dor de mine când eram copil,
Imi este așa de dor!
A mele gânduri rău mă dor
Aminte când mi-aduc.
Din amintiri eu retrăiesc
Acele clipe de delir, ce par
Acum când anii au trecut,
Mai dulci, și-ncet eu mă acopăr,
Cu-o pătură de amintiri!...
Copil când încă eu eram
Si după flori și fluturi alergam,
In insectare și buchete le-adunam.
Din taina cărților descopeream,
Povești cu zâne, zmei și împărați.
O lume ce mă fascina.
O! Cât mi-e dor de ea!
Apoi când anii au trecut
Si eu mai mare m-am făcut,
Am înțeles cuvântul dor
Si-al lui substrat ascuns.
Acum mi-e dor, mi-e dor
De mine când eram copil!
Mi-e dor de tata, tare dor,
Un dor cumplit!
De toți pe care i-am iubit
Si-acuma nu mai sunt!
Si mă apucă câte-un dor
De mări, de țări, de alte plaiuri
C-aș vrea să pot să zbor,*

*Si chiar cu gândul zbor .
Mă-ntorc și iar mi-e dor,
De mine când eram copil!
Mă iau în brațe, mă alint
Ca dorul să îmi treacă,
C-o să revin eu îmi promit,
În ochi îmi apar lacrimi,
La gândul că am fost copil,
Demult,..... odată.*

18 aprilie 2007

CUPRINS

1.	Cuvânt înainte.....	pag. 3
2.	Pe aripile vremii.....	8
3.	Albastru.....	9
4.	Adăpostul divin.....	10
5.	Fiecare toamnă.....	11
6.	Când toamna.....	12
7.	Toamna mereu mai frumoasă.....	13
8.	Nostalgii de toamnă.....	14
9.	Mă rog.....	16
10.	Recurs la cuvinte.....	18
11.	... va dăinui.....	19
12.	Din tot ce triumfă.....	20
13.	Dragoste divină.....	22
14.	Flori de gând.....	24
15.	Cereasca rouă.....	25
16.	De nu-I târziu.....	27
17.	Un simplu om.....	29
18.	Lasă-mi Doamne.....	31
19.	E iară primăvară.....	33
20.	Semn de primăvară.....	35
21.	Ca o floare tremurândă.....	36
22.	Sunt robul iubirii.....	38
23.	Fă-mă Doamne om de rai.....	40

24. Era o seară.....	42
25. Glas de taină.....	43
26. Rugul aprins	45
27. Sunt între aceia.....	47
28. La vreme de seară.....	49
29. Gând de odihnă.....	50
30. De Tine vor cânta.....	54
31. Doar să fiu.....	56
32. Noapte de vis.....	58
33. ...îți aparțin.....	59
34. Adună-mă în taină.....	61
35. Nopti de Sânzâiene.....	62
36. Glasul iubirii.....	64
37. Mă iartă.....	66
38. Păzește-ți inima.....	68
39. Mi-e dor de Tine.....	70
40. Respect cuvântul.....	72
41. Hristos a înviat!	74
42. Răbdarea.....	76
43. Tăcuta iubire.....	78
44. Oare.....	80
45. Anotimpul învierii.....	83
46. Se-aude un clopot.....	85
47. Tablou de iarnă.....	87
48. Taina mea.....	89
49. Inima mea.....	91
50. Vis de olar.....	93

51. M-aștepți.....	95
52. Biserica din inima mea.....	97
53. O muzică divină.....	99
54. Poezie pentru Ana	102
55. Dimineți.....	104
56. Podul.....	106
57. Eu am găsit iubirea.....	108
58. Mi-e dor.....	110